

AZ OROSHÁZI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
INGYENES LAPJA

Oroszházi HARANGSZÓ

XII. évfolyam 1. szám · 2005. feltámadás hava

Ablak

V alamiképpen dűlőre kell jutnunk a halállal, az elmúlás kérlelhetetlen tényével, mert különben életünket mindenestül el fogja nyomorítani. Pált idézve: ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halálból!

Krisztus ajándéka nem az, hogy nincsen halál, hanem az, hogy van FELTÁMADÁS. Jézus ma bennünk akar jelen lenni. Nem azért, hogy ne menjünk keresztül a testi halálon, hanem azért, hogy a feltámadás reménysége élő maradjon emberi kapcsolatainkban.

Jézus nem halhatatlanságot hozott, hanem a feltámadás ígérését. Ez a kettőség Jézus földi életén keresztül nyer feloldást. Ő maga ugyanis így hordozza a földi ember sorsát, nem halhatatlanként, hanem a halált legyőzőként.

Gondoljunk az ablakra! Kinézünk rajta, de nem gondolunk rá, hogy VAN ablak, annyira természetes. Azon keresztül szemléljük a külső világot. Amit ott látunk, befolyásolja döntéseinket. Mindezzel szemben az ablak legfontosabb feladata mégis az, hogy bent világos legyen.

Ugyanígy: a húsvéti üres sír ablak a világunkon, amelyen beáramlik annak a másik, ismeretlen világnak a világossága. S bár szeretnénk meglátni, megérteni az örökkévalóságot, nem látunk át „oda”. Viszont Krisztus üres sírja olyan rés, amelyen át az örökkévalóság fénye szűrődik át. Nem az a fontos, hogy oda átlássunk, hanem hogy annak fénye áthassa életünket.

A feltámadás hite nem változtatja meg földi életünk körülményeit, mégis mindennél fontosabb változást eredményez. Mert általa mindent más fényben látunk. Beteljesületlen terveinket, csalódásain-

kat, fájdalmainkat, de még örömeinket is más fényben láthatjuk. Messzebbre látunk, és megértjük, hogy földi életünk még nem a teljességet jelenti.

A feltámadás hitével élő ember életében megjelenik ez a nem evilági ragyogás. Ez a mennyei világosság nem zárja ki életünkéből azt a fájdalmat, amit a rossz,

múlандó világ fölött érzünk. Sőt csak erősödik, mert a testi ember elkendőzi a fájdalmát, a lelki ember viszont szembe mer nézni vele. Éppen azzal a mennyei erővel. Aki tudja, hogy oda is, sőt elsősorban oda tartozik, az már a test halálára is máshogyan tekint. Igazi életünk kibontakozása útján egy állomás a test halála, de mégis csak az út része.

A testi halál Jézus jelenlétében is valóság. De jelentősége megváltozik. A feltámadás reménysége hatja át a halált, és a nyomában ránk törő szorongást. Jézus ezt mondja: én vagyok a feltámadás és az élet. Ő a feltámadás, mi pedig az Ő tanúi lehetünk. A feltámadás nyomában pedig igazi ÉLET van, ami nem csak testi jelenlég, hanem lelki gazdagság.

NAGY ERVIN

Szokásos igei alkalmaink és istentiszteleteink

Hétfői alkalmak az anyagyülekezetben, Oroszházán:

- Minden vasárnap 9 órakor gyermek-istentisztelet (Győry-terem).
- Minden vasárnap 10 órakor istentisztelet (a hónap 1. vasárnapján úrvacsora).
(*Felhívjuk a testvérek figyelmét, hogy templomunkban a nagy oszlopokon belül fűtött padok vannak, érdemes beljebb jönni az istentiszteleti alkalmon!*)

Hétközi alkalmak az anyagyülekezetben, Oroszházán:

- Minden kedden és pénteken 8 órakor reggeli áhítat.
- Minden csütörtökön 17 órakor istentisztelet, utána önkéntesen beszélgetés, imaközösség.
- Minden kedden és csütörtökön 14 órától Fénysugár Klub.
- Minden szombaton 18 órakor ifjúsági bibliaóra.
- Minden hónap első keddjén 17 órakor bibliaóra a presbiteri és képviselő-testületi tagok számára.
- Minden hónap utolsó hétfőjén 16 órakor a diakóniai csoport összejövedele.

Épüljetekek-építsetek!

„Ti magatok is mint élő kövek épüljetekek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, melyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.” [1Pt 2,5]

Krisztusban szeretett Testvéreim! Építkezést mindannyian láttunk már. Talán van, aki méltán büszke arra, hogy az otthonát, ahol mindennapjaikat éli, a saját két kezével építette. Esetleg valaki éppen most szövögeti terveit, álmait: milyen jó is volna a lakótelep dzsungeléből végre kiszabadulni, kis telkecskét venni, s rajta építkezni. Ám ha egyáltalán nincs ilyen tervünk, akkor sem tudjuk kikerülni, hogy ne ütközzünk mindenfelé itt, Orosházán is építkezésbe. Szemünk előtt épülnek fel a házak, sokszor rekordsebességgel. És el-elgondolkozunk azon, hogy hogyan is lehetséges ez? Mert hallani ezt is, azt is. Eszembe jutnak a régi házgyári lakások. Én is ilyenben nőttem fel: egy panelház 8. emeletén. Valamennyien tudjuk, hogy ezeknél a házaknál nem a minőség, hanem a mennyiség volt a döntő, s ez érezhető is: itt-ott hiányzik ez-az, a lakáson úgy fúj át a szél télen, mintha nem is lennének rajta ablakok.

Egy ház építéséhez jó minőségű építőanyagra van szükség. És főleg szakértelemre. Hogy a lakók, akik egykor majd birtokukba veszik, érezzék, hogy azt a házat nem akarják építette. Minden zugán érződjön, hogy az a mesterember szereti a munkáját. Hogy szívét-lelkét beleépítette a falakba. Hogy nem egyszerűen csak rakja a téglát, a betont, fest, vakol, villanyt szerel vagy vizet köt be, hanem az egész házat építi.

Házat építeni nem lehet akárhogy! Gondoljunk csak rá: hány *házasság* fulladt már ki egy-egy építkezés során! Mert megpróbálta a terv a szeretetet – és ez utóbbi bizonyult a gyengébbnek. Mi történhetett? Nem volt jó az alap? Az építőanyag? Az Isten tudja csak.

Gondok – félbe maradt házasságok – szomorú romok.

Ugyanígy vannak félbe maradt épületek is. Itt, Orosházán is látni ilyeneket. Talán elfogyott a pénz? Vagy a szeretet? Ki tudja azt már. Csak a szomorú valóság látható: a ház ablakai üveg nélkül, vakon merednek a nagyvilágba. Rovarok, macskák, kóbor kutyák vették birtokukba. S téglái közét is felverte a gyom. Mert az élet mégiscsak élni akar. Ha más-hogy nem, hát így. S a falak állnak: kísértetiesen, szívbemarkolóan, magányosan, ridegen és taszítóan. Mert építkezni nem

lehet akárhogyan! Ahhoz az anyagon és az anyagiakon kívül más is kell. A falakban a lélek a kötőanyag!

Ugye, milyen szomorú, kedves Testvéreim, amikor egy templomot látunk így: romosan, gazfelverten, gazdátlanul? Lélektelenül? Milyen szomorú, amikor egy templomból (akár szó szerint, akár igei értelemben) éppen a lélek marad ki? A nagy- és kisbetűs *LÉLEK*? Milyen zordak, komorak, ridegek is tudnak lenni azok a hatalmas falak!

Igaz, mi már egészen jól megszoktuk. De ez baj! Mert meg akarjuk szokadni másokkal is. Van, aki erre nyitott és rávehető. De van, aki nem hajlandó beállni a sorba. És szegyen nélkül mondja: „Nincs kedvem odamenni, nem érzem jól ott magam”. Halljuk-e, hogy ez nekünk szól?

Ezért szoktam ma már inkább azt mondani diákoknak, keresztesre készülőknek, mikor kinek: „Ne templomba gyere! Hanem közösségbe – Istennel és az emberekkel”. Mert amíg csak templomba jönnek – ők vagy akármelyik gyülekezeti tag –, mint egy kötelező penzumot kipipálni, addig azok a falak továbbra is rideg, komor falak lesznek. Isten házává akkor válik egy templom, ha élő kövekből épül fel igazán házzá. *Egy-házzá*. Ha lelkek közé jönnek, ha lelkek gyűlnek össze, közösséggé formálódva, akkor a falak élettel telnek meg. Épülni kezd az Isten temploma – élő kövekből. És olyanná lesz, ahová jó betérni. Mert tapintani lehet az örömet. Hiszen tudják az ott lévők, hogy ők maguk is Isten temploma.

Isten temploma vagytok – e címbe foglalták az imahét 6. napjának témáját a szervezők, a Korinthusi levél alapján.

Ma mindenki szereti a különbségeket hangsúlyozni. Abban sejtjük egyediségünket, hogy azt keressük és erősítjük, ami a másiktól elválaszt. A reklámok nap mint nap oltják belénk: ember és ember között óriási különbség van. Van, amit más megérdemel, de én nem. Van, ami másnak kijár, de nekem már nem. S van, amit én is megvehetek, de a szomszédom már nem. Ám akármennyire is hangsúlyozzuk a különbségeket, végül mégis érvényes marad a mondás: „Te is más vagy, te sem vagy más”. Más vagy, mert így teremtetted meg az Isten, s ez így van jól. De akkor is, mégis: Isten teremtetted meg, s a saját képére – ebben egyezünk.

Nemcsak egyes emberek küzdenek ezzel, hanem keresztyén közösségek is. Felekezetekek, Krisztus egyházának tagjai között sincs egység. Próbáljuk önzónosságunkat megtalálni abban, ami a többiektől megkülönböztet, s végső soron elválaszt, s ezt hangsúlyozzuk. És ebben sokszor rossz tanácsadónk az irigység.

Valóban vannak különbségek: ember és ember között, közösség és közösség között. De nem kell, hogy a különbség áthatolhatatlan válaszfal legyen. Közösen is lehet építeni azt a házat. Élő kövekké válhatunk, ha megértjük Urunk szavát: Isten temploma vagytok!

Miért olyan nehéz ez? Miért nehéz nekünk egységben lenni akár csak gyülekezeti szinten is? Mert nem látjuk meg a másik emberben Krisztust. Aki az egységnek is alapja, de az életünk is. Ő tartja össze, tartja egységben a házat, mely élő kövekből épül fel. S ezek a kövek mind-mind Krisztust hordozzák magukban. Így válhatunk Isten templomává. Élő, hívogató és marasztaló lelki házzá.

NAGY ERVINNÉ

Ez az átdolgozott igehirdetés 2005. január 21-én az Ökumenikus Imahétén hangzott el.

Igehirdetés

(morzsányi igazság)

Régen rossz, ha emberi okoskodás, mert az nem igehirdetés. Igehirdetéskor Isten a megszólaló (igehirdető által). S ebben az esetben az ember (igehirdető) csak olyan, mint a hegedű a hegedűművész kezében. Hangszer, eszköz. Ezért nem igemagyarázat, nem üzenet, hanem Isten szava. Isten szól, kinyilatkoztat, nem magyaráz, és nem üzenet. Dominus dixit!

Mezítlábás Kovács István

Idestova fél évszázada, hogy Pali öcsémék gimnáziumi osztályába fiatal és lelkes tanár érkezett, Beck Zoltán. A tanár úrnak egyik első dolga volt, hogy az orosházi nép által ismert találós kérdéseket, közmondásokat és ragadványneveket gyűjtetett tanítványaival.

Lelkész édesapám azt ajánlotta testvéremnek, hogy itt van a kántor Tóth Laci bácsi, meg Fekete Sándor bácsi, a vasárnap délelőtti istentisztelet után kérdezősködjön tőlük meg a templomból kijövő idősebb presbiterektől, egyháztagoktól. Így is történt, s mi ifjak jókat szórakoztunk a „néprajzi” gyűjtőmunka eredményén. Különösen tetszettek nekünk a gyakori családneveket viselő famíliákat megkülönböztető ragadványnevek. Ízlelgettük és értelmeztük a felsorolást. Hallottuk, hogy volt *boglyás* Benkő, *fakólovás* Kocsondi, *bodri* Horváth, *pohos* Horváth, *úri* Horváth, *motya* Szemenei, *hess* Kovács, *mezítlábás* Kovács.

Ekkor találok először a *mezítlábás* Kovács elnevezéssel, azután a falukutató Darvas József és Féja Géza írásait olvasgatva találtam rá ismét a névre, majd a közelmúltban egyházunk levéltárában, mikor az 1934-es év jegyzőkönyveit tanulmányoztam. Természetesen a hivatalos iratokban a *mezítlábás* jelzőt soha nem írták le, de a kortársak tudták, kiről van szó. Olvassunk bele egyházunk irataiba!

„Kovács Andor esperes örömmel jelenti, hogy Kovács István, Orosháza, Tanya 207. sz. alatti lakos egyházközségünknel 1000 pengős alapítványt tett, hogy annak kamatait minden esztendőben karácsonykor szegény gyermekek között osszuk szét.”

Kis keresgélés után sikerült megtalálni az eredeti alapítólevelet is, amely így szól:

„Alulírott Kovács István, orosházi Tanya 207. sz. alatti lakos, kisbirtokos, az orosházi ágostai hitvallású ev. egyházközség javára 1000 Pengő, azaz egyezer Pengő összegű alapítványt tesz. Az alapítványt nevezett egyház pénztárába azonnal lefizetem. Az alapítványi összeget az egyházközség, a nevemet viselő alapítvány címen köteles kezelni. Az 1000 P. állandóan, sértetlenül fennáll, annak évi kamatait azonban minden év karácsonyának délutánján köteles nevezett egyház szegény evangélikus gyermekek ajándékaul kiosztani. Szeretett egyházamra Isten áldását kérem! Kiadtam és sajátkezű aláírással elláttam ezen alapító leveletemet.

*Kelt Orosházán,
1934. évi június hó 1-ső napján.*

*Szüle László, Kovács Andor tanúk
Kovács István alapítóánytevő”*

Az esperes ugyanakkor azt is jelentette, hogy Kovács István hittestvérünk az evangélikus Nőegyletnek is adott az Árvaház alapra 2000 pengőt. Tehát összességében 3000 pengőt juttatott az orosházi evangélikusságnak.

Az Orosházi Friss Újság 1934. augusztus 17-ei száma is hírt adott *paskumi* Kovács István jótéteményéről, sőt közölte, hogy *„az evangélikus nőegylet márványtáblára vésette fel Kovács István jótévője nevét”*, melyet a nőegyleti székházban (ami a régi posta épülete mellett volt) augusztus 19-én a délelőtti istentisztelet után fognak felavatni.

Ez a 3000 pengő hatalmas összeg volt, mai pénzben talán 5 millió forint körül lehet, hiszen ugyanakkor a községi munkások órábérére 20 fillér.

Ki volt Kovács István, akit csak úgy emlegettek Orosházán, hogy a „*mezítlábás*” Kovács, illetve „*paskumi*” Kovács? Bizony, életútja mesébe illik.

Szülei, Kovács János és Csizmadia Erzsébet az orosházi szellérség névtelen tömegéhez tartoztak, 1846-ban kötöttek házasságot evangélikus templomunkban. Írásunk hőse, István 1853. január 12-én született, a kötelező négy elemi osztály elvégzése után apja polgárt akart faragni belőle, szabóinasnak adta. 18 éves korában a saját lábára állt. Nagyon szerette az állatokat, addig takarékoskodott, amíg vett egy tehenet, majd a borjú és a tej árából vásárolt egy másikat. Ezzel indult.

1875-ben feleségül vette Tóth Erzsébetet. Házassági anyakönyvünk tanúsága szerint jeles lelkészünk, Győry Vilmos eskette őket. Hatvan év alatt 130 holdnyi birtokot szedegetett össze az Orosháza határában fekvő paskumokból. (A paskumok tízezer négyszögölnyi területű letelepítések voltak.) *Mezítlábás* Kovácsnak pedig azért hívták, mert fiatalabb korában ritkán használt lábbelit. Cipőjét a vállára akasztva jött be a faluba, s csak itt vette azt fel.

Féja Géza a „Magyarország” című napilapban és később a „Viharsarok” című könyvében is „*A mezítlábás kán*” címmel írt róla. A mongol kánok lehettek ilyenek: *mezítlábás* Kovács hódító ereje a horizont helyett a földet vette célba. Több tanyája is volt, az istállóban cementpadló, cementvályú, vízvezeték, villany. Az egész

gazdasági udvar kiteglázva. Magának egy modern, négyszobás villát építtetett, s bőr karosszékéből irányította gazdaságát és családját. A falon díszes oklevelek sokasága bizonyítja, hogy győzött.

Fia, Lajos (1876–1959) is kötődött egyházunkhoz, huzamosabb ideig presbiter is volt, ugyanígy az unoka, Lajos (1900–1989) szintén hűséges tagja volt egyházunknak, viselt presbiteri tisztséget is. Mi most a dédunoka Kovács Lajossal (1937–) idézzük a dinasztiaalapító *mezítlábás* Kovács István emlékét, aki a saját keze munkájával emelkedett ki az orosházi földművelő és állattenyésztő sokaságból, vált példaképévé a szegényparasztoknak. Fokról fokra építette birodalmát, azonban élete végén fontosnak tartotta, hogy megszerzett anyagi javaiából a rászorulóknak is juttasson.

A dédunoka elmondta, hogy *mezítlábás* Kovács István maga varrta ruháit munkásainak, akik idősebb korában, tiszteletük jeléül, mindnyájan nagyapának szólították. Emlékszik még arra is, hogy a Nőegylet nagytermében dédapja bekeregetett fényképe is a falon függött.

Földi életének végét érezve határozta el, hogy egy nagy alapítványt tesz az evangélikus egyház javára. Halotti anyakönyvünk szerint 1934. október 2-án végelgyengülésben fejezte be pályafutását. A következő presbiteri gyűlésen Horémusz Pál igazgató lelkész szomorú szívvel jelentette, hogy *„paskumi Kovács Istvánt, ki nemrég egyházunknak és nőegyletünknek is nagyobb adományt illetve alapítványt ajánlkozott az Úr magához szólította.”*

Emlékét jegyzőkönyvben örökítették meg. Sírjánál Fürst Ervin lelkész végezte a temetés szolgálatát és hirdette a vigasztalás evangéliumát.

A törekvő és szorgalmas, szolidan élő Kovács István földbirtokos élete legyen példa a mai orosházi evangélikusok előtt is!

KOSZORÚS OSZKÁR

Igehallgatás

(morzsányi igazság)

Annyi, mint az, hogy „szenteld meg az ünnepnapot!” Nem feltétele az üdvösségnek, de nélküle mégsincs helyünk Isten Országában! Mint ahogy a lélegzés sem feltétele az egészségnek, de nélküle sírban a helyünk. Ezért hívunk mindenkit: hallgassuk Istennek szent igéjét minél gyakrabban, hogy életünk legyen itt, üdvösségünk ott!

Gondolatok évfordulón

Harmadik éve az orosházi szegényekért

2005. február 4-én ünnepeltük a Magyar Ökumenikus Segélyszervezet Családok Átmeneti Otthona megnyitásának harmadik születésnapját. Az eltelt három év alatt 61 családnak, 79 felnőttnek és 169 kiskorú gyermeknek nyújtott átmeneti biztonságot, segítséget az Otthon.

Nem mehetünk el tétlenül a szegénység mellett

Nehéz a mai rohanó, sokszor lelketlen világban megértetni, megéreztetni azt a helyzetet az emberekkel, amikor egy-egy családnak az évek során összekuporgatott pénzén felépített házáat el kell hagynia. Bár lehet, hogy saját hibájukból, de van, aki önhibáján kívül kerül olyan helyzetbe, hogy szinte egyik óráról a másikra, személyes tárgyait hátrahagyva, egy kabátban, ruhában és cipőben kell menekülnie az évek óta elhatalmasodó veszekedések, agresszió, valamint a munkanélküliség és a pénztelenség elől. A legszörnyűbb azonban az, hogy egyre nő a gyermekbántalmazás, amit éveken keresztül el kell tűrnie egy gyermeknek.

Felkaptam a fejemet, amikor az egyik híradásban bemutaták azt, hogy Magyarországon három megyében éheznek a gyerekek. A szülők nem tudnak ennivalót adni a gyermekeiknek! A magyar gyerekek éheznek! Pedig mennyi névtelen adományozó van országunkban, akik önzetlenül és folyamatosan, nagy csinnadratták nélkül segítik megszorult embertársaikat, nem egy felkapott hír hallatán, hanem folyamatosan, nem is gondolva arra, hogy a bajba jutott hibájából vagy más okozta jelen megszorult helyzetét. Intézményünk fennállása óta névtelenül, csendesen, folyamatosan adományoznak emberek, családok, vállalkozók, agrárszövetkezet. Önzetlenül, felebaráti szeretetből juttatnak élelmiszert, ruhaneműt, különböző tárgyakat megszorult lakóink számára. Karácsonykor játékokkal, különböző figyelmességekkel kedveskedtek a jóérzésű emberek, gondolván, az elcsúszottakra, a segélyszervezet otthonában lakó gyermekekre. Névtelenül! Ezek az itt élő gyermekek arra a kis időre, míg a törvény engedi, nem éheznek. Meleg szoba várja őket, mindennap ötször étkeznek. Igaz, nem sűrűn jutnak csokihoz, édességhez, de nem éheznek! Az Ökumenikus Segélyszervezet Átmeneti Otthonának dolgozói figyelnek arra, hogy testi és szellemi, erkölcsi fejlődésük biztosítva legyen. Rendszerességet alakítanak ki a

gyermekekben a szeretetteljes otthon légkörének megteremtésével. Figyelnek a tanulmányi eredményekre, segítenek felzárkóztatni azt, akit szükséges. Közös játéktalálkozókat szerveznek, mesedélutánokon hallgathatják a kicsik a meséket. A mi gyerekeink szellemileg sem éheznek.

Megmutatni és segíteni a krízisből kivezető úton

Nehéz elképzelnie a születése óta egész életében jó módon élő embernek, hogy milyen emberi sorsok vannak ebben az országban. A gyermekek, a jövő nemzedéke éheznek! Magyarországon, Európában közepén! A közelmúltban érkezett négytagú család egyik gyermeke görnyedten állt, a gyomorát fogva. A megelőző nap délutánja óta nem evett. Tele volt szorongással, félelemmel, mi vár rá ebben az intézményben. Kedves tárgyait, íróasztalát, játékait nem hozhatta el. A barátait vajon fogadhatja-e, meglátogathatják-e őt? Milyen címkét ragasztanak majd az osztálytársak még rá, hiszen otthontalanná vált. Nem elég, hogy nem tud modern cuccokban járni, felvenni a versenyt a tehetősebb gyerekekkel... Csak a legolcsóbb tanszereket tudják megvásárolni. Nem tud különórát venni, hogy versenybe szállhasson azokkal, akik lassan már többet töltenek a „külön tanárnál”, mint az iskolában. Ez a hátrány még súlyosbodik most, hiszen a megszokott szobáját, az eddigi otthonát el kellett hagynia. Valaki is át tudja érezni a gyermekek helyzetét, lelkiállapotát?

Igen! Az Ökumenikus Segélyszervezet Orosházi Családok Átmeneti Otthonában dolgozók együtt éreznek, tetterre készen fogadják a megérkezőket. Gondoskodásukkal, odafigyelésükkel, nyugalommal, rendszerességükkel, következetességükkel elősegítik a válságban lévő gyermekek napjaiknak szebbé tételében, és hogy biztonságban érezhessék magukat.

Szeretettel és hozzáértéssel segíteni

Három éve az itt dolgozók megküzdnek nem csak azzal, hogy az itt lakókról kialakult véleményt, hanem az intézmény megítélését is megváltoztassák. Igen, akik nem tudják, kik azok a rászorult gyermekes családok, és miért kapnak lehetőséget, hogy segítsünk rajtuk, azok elítélik ezt a segítségnyújtási formát, el-

ítélik az itt lakó szülőket. Más felett ítélkezni könnyű!

Segíteni nehéz, erőfeszítésekre kerül mindkét részről. A szülőnek azért, mert esetleg változtatnia kell az eddig megszokott életformáján, a segítőnek pedig azért, mert a felnőtt emberben kell felébreszteni a változás vágyát, mert különben nem képes új életet kezdeni, és a gyermekeinek biztosítani a megélhetést és az otthont. Tudja-e az olvasó, hogy milyen nehéz munkahelyet találni? Talán igen. Nehézségbe ütközik az az egyedülálló anya, akinek két-három kiskorú gyermeke van. Nincs nagymama, szomszéd, aki vigyázna addig a gyerekekre, netalán elhozná az óvodából, iskolából a kicsit, amíg ő dolgozik. Sok esetben a munkaadó, ahogy meghallja, hogy egyedül élő és három gyereke van, bezáródik az ajtó: „Már betöltöttük az állást! Majd jelezzük, ha lesz munkafelvétel!”. Átérezzük-e mi, „normális” emberek ezt a megaláztatást, csalódást, amin ezek a nők, édesanyák átmennek? Átérezzük-e mi igazán azt a szegényt, hogy alamizsnán élnek és rákényszerülnek mások jóindulatára? El kell viselniük, mert különben a gyermekeiket elvesztik, idegenek nevelik tovább, nem gondoskodhatnak róluk.

A Magyar Ökumenikus Segélyszervezet Orosházi Családok Átmeneti Otthonában dolgozóknak ki kell vezetniük ebből az állapotból azokat, akik megfogják a kezüket, és változtatni akarnak az életükön, keményen és kitartóan. A 61 családból, akik segítséget kértek tőlünk, több mint fele megragadta, megmarkolta a feljűk kinyújtott kezét és talpra állt. Szeretném, ha a kedves olvasó még megismerne az egyik volt lakóknak sorait is e „gondolatok” után (lásd az 5. oldali keretes szöveget).

Nem könnyű feladatot végeznek az Otthonban dolgozók. Lelket megterhelő, és egyben felelősségteljes munkájuk során a sikert az jelenti, ha a család és benne a sok gyerek megélhetést, biztonságot talál, és továbbra is megosztja a családgondozóval, szociális gondozókkal örömet és bánatát.

Az első szó a köszöneté

Működésünk harmadik évfordulóján elsősorban köszönetet mondunk minden magánszemélynek, akik adományaikkal segítettek és segítenek az Ökumenikus Segélyszervezet Otthonában lakók megélhetési gondjain és támogatnak bennün-

In memoriam Molnár György

Hogy vagy, drága Gyuri bácsi? – Köszönöm, kegyelemből és érdemtelenül – válaszoltad. Nekem mindig természetes volt, hogy élünk, pedig mekkora kegyelem ez Istentől, és biztosan nem azért kaptuk mert megérdemeltük. Ez egy megelőlegezett élet, és ha egyszer véget ér, Ő megnézi, hogyan bántunk vele.

Azt mondtad nekem a kórházban, hogy csupa hitetlen emberrel vagy körülvéve. Mikor megjelent a „papod”, hogy úrvacsorát vegyél, riadtan menekült ki mindenki a szobából, mintha zavarnának. Ennek ellenére Te mindig fennhangon hirdetted nekik Isten ígését. Mekkora bátorság kellett ehhez! Jó lenne ebből a bátorságból egy kevés, hogy ne lopva olvassuk a Bibliánkat a kórházban, hogy bátran ki merjük tenni az asztalra, esetleg még beszélni is róla.

Egyszer azzal fogadtál, hogy most már elköszönsz tőlünk, mert az Úr megüzente, hogy el kell menned. És ezt olyan

természetesen közölted, mint akicsak felül a vonatra és elutazik kis időre valahová. Megkérdeztem tőled, hogyan üzente meg az Úr? Azt mondtad, benne volt az Útmutatóban, napokon keresztül. Érdekes, én is olvastam minden reggel, de nekem nem tűnt fel. Mikor újránéztem, döbbenet láttam az ígét benne: „Ezt mondja az Úr: »Halálos a bajod, gyógyíthatatlan a zúzdásod! Bekötözöm sebeidet, meggyógyítom zúzdásaidat...«” [Jer 30,12.17] Pedig ez csak egy ige volt a sok közül, ami tényleg napokon keresztül utalt az elmeleteledre. Szeretted volna, ha van melletted egy lelkész, akivel beszélgetni tudnál az út előtt. Isten meghallgatott, és annyi lelkészt küldött hozzád, hogy egy kezeden nem tudtad megszámolni, és akadt abban a hatalmas kórházban is egy ember, aki hitt Istenben, és aki odaült az ágyadhoz.

„Ki az én anyám, és ki az én testvérem?” Azok, akiket még gyerekkorom-

ban elvesztettem, ésszinte alig ismertem, vagy pedig azok, akik Isten útjára igazgatták lépteimet, és mindig türelemmel, szeretettel fordultak hozzám? Icuka, Lenke néni vagy Te, Gyuri bácsi, aki mindig atyáskodtál felettem? A könyveidet nézve, olvasgatva ismerlek meg csak igazán. Megőriztél mindent, amiről úgy gondoltad, hogy erősíteni tudja a hitedet. Ezt is a Bibliád lapjai között találtam:

Ne akarj kereszteden könnyíteni!

Kemény a harc, nehéz a kereszt terhe.

Nem bírom már!

– sóhajtod csüggedezve.

De tarts ki! Egyszer meglátod, megérted, hogy a keresztre miért volt szükséged.

Vándor roskad le az útszél kövére.

Bot a kezében. Bárcsak célhoz érne!

De nem megy tovább! Hogyan érje el,

ha olyan nehéz terheket cipel?

ket abban, hogy az itt élő emberek, illetve intézményünk megítélésére, megítélése változzon. Felvállalják a sérült gyerekeket a beilleszkedési nehézségekből származó mindennapi gondokkal együtt.

Köszönetet mondanunk azoknak a munkatársaknak is, akik kezdeményezésére és kitartásával megvalósult a Családok Átmeneti Otthona! Köszönettel tartozunk a Béke Agrárszövetkezetnek, a Hetényi pékségnek, a Gyermekek- és Diákélelmezés minden dolgozójának, a Fidelitasnak, az Orosfarm Szövetkezetnek, a Kisebbségi Cigány Önkormányzatnak, a Nefelejcs cukrászda vezetőjének, s minden vállalkozónak, aki anyagi ellenszolgáltatás nélkül munkálatokat végzett az elmúlt évben. Köszönetet mondunk az Evangélikus Egyházközösségnek, amely felajánlotta ingatlanát, hogy fenntartónk létrehozassa a Családok Átmeneti Otthonát. Köszönetet mondunk az evangélikus és református lelkészeknek, akik lelki támaszt nyújtottak rászoruló lakóinknak. Köszönetet mondunk az Evangélikus Általános Iskola és Gimnázium vezetőségének és tantestületének, a Hajnal óvoda vezetőjének és minden munkatársának, a református Forrás óvoda minden óvónőjének és személyzetének, a bölcsődének, hogy befogadja, oktatja, neveli az ország különböző területeiről érkező gyerekeinket is.

A Magyar Ökumenikus Segélyszervezet Családok Átmeneti Otthona dolgozói

Életünk része lett

Nemrég ünnepelte 3. „születésnapját” Orosházán a Családok Átmeneti Otthona. Büszke vagyok, hogy az első lakók között lehettem családommal, akiknek segítséget nyújtottak, bár sokszor elhallgatom, nem beszélek róla. Már jó ideje nem lakunk ott, mégis kellemes érzés önti el a szívemet, amikor visszagondolok rá.

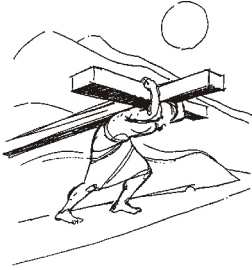
Büszke vagyok, mert egy olyan intézményről van szó, amelyik krízishelyzetbe került családoknak egy utolsónak hitt esélyt nyújthat: segítséget, bizalmat és újrakezdést. Segítséget, mert sokszor az ország más városaiból, falvaiból jutnak ide családok, akik eddig azt sem tudták, hogy hol van Orosháza, nem hogy eligazodjanak benne. Segítséget, hogy gyermekeiket óvodába, iskolába beírassák, és ők oda beilleszkedjenek. Segítséget, hogy az ide került családok gyermektajjai lehetőleg ne érzékeljék azt, hogy krízishelyzetben vannak. Bizalmat, mert bármiféle problémával (családi, hivatalos, gyermeknevelési) minden dolgozóhoz lehet fordulni; az intézmény vezetőjéhez, családgondozókhoz, gondozókhoz. A legfontosabb azonban a családgondozóval való együttműködés. Újrakezdési lehetőséget, mert amikor beköltözés után eltelik néhány hónap és jobbra fordulni látszanak a dolgok, ösztönzik a családokat arra, hogy a „kinti” életben is meg tudjanak élni, helyt tudjanak állni, újra tudják kezdeni.

Írásom elején említettem, hogy büszke vagyok rá, de mégis elhallgatom. Elhallgatom, mert megtapasztaltam, hogy nem jó minden esetben hangoztatni, hogy hol laktunk. Már csak azért sem, mert az emberek többségének előítélete van a lakókkal szemben, így azok nehezebben tudnak bárhol a városban beilleszkedni (főleg munka- és lakáskeresés). Pedig tudni kellene azt, hogy az ide kerülő családok sem készültek évekkal előtte arra, hogy életük egy részét itt fogják tölteni. És azt senki sem tudhatja, hogy az élet mit hozhat: bárki bármikor kerülhet olyan helyzetbe, ami miatt átmenetileg ilyen helyen kell lagnia.

Pedig nem volt könnyű itt élni, mert egyszerre 9 család számára tudnak szálláshelyet biztosítani, és volt, amikor nézeteltérések, viták is kialakultak. Viszont az esetek többségében ezt meg tudtuk oldani az intézmény dolgozóinak beavatkozása nélkül is. Ezek a problémák legtöbbször abból adódtak, hogy a közös helyiségek használata nem ment zökkenőmentesen. Sokat kellett alkalmazkodni a másik nyolc családhoz úgy, mint azt az életben is teszi az ember. Örülök neki, hogy a Családok Átmeneti Otthonával kapcsolatos gondolataimat, érzéseimet megoszthatam bárkivel és mindenkivel.

Egy volt lakó

Amikor indult, erős volt és boldog.
Azóta annyi minden összeomlott.
Magára maradt. Szép napoknak vége.
Keserves, árva lesz az öregsége.
Szívében ott a kérdés szüntelen:
Mért lett ilyen az út, én Istenem?
Ahogy így töpreng, kicsordul a könnye,
és leperdiül az útszéli göröngyre.

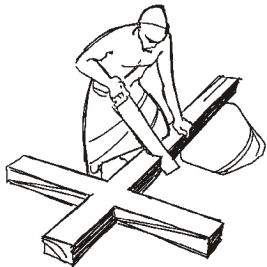

Aztán elcsendesedik. Lehet-e
ilyen csüggedt, ha Isten gyermeke?
Magasba emeli tekintetét.

Ott majd megérti, amit itt nem ért.
Fogja botját, és indul vánszorogva.
Mintha a domboldalon kunyhó volna!
Odaér. Bemegy. Fáradtan lefekszik.
Elég volt már a vándorlásból estig.
Soká eltöpreng még bajon, hiányon,
míg végre lassan elnyomja az álom.

S magát álmában is vándornak látja,
útban a távol mennyei hazába.
A mennyei város ragyog feléje.
Oda igyekszik, siet, hogy elérje.
Kezében vándorbot, vállán keresztje.
Vállára azt maga Isten helyezte.
Siet örömmel. Föl! Előre! Föl!
A messzi cél, mint csillag tündököl.

Hőség tikkasztja. Keresztje teher.
Útközben néha pihennie kell.
Kedves ház kínál pihenést neki.
Súlyos keresztjét ott leteheti.
S ahogy továbbindulna, mit vesz észre?
Tekintete ráesik egy fűrészre.

»Olyan súlyos keresztet cipelek.
Jobb, ha belőle lefűrészelek.«
– mondja magában.
»De jó, hogy megtettem!
Sokkal könnyebb!« – sóhajt elégedetten.

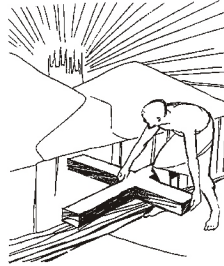
Siet tovább. Mindjárt elfogy az út,
s eléri a ragyogó gyöngykaput.
Ó, már csak egy patak választja el!
Jön-megy a partján, hídra mégse lel.

De hirtelen eszébe jut keresztje.

A túlsó partra az most híd lehetne.
Jaj, nem ér át! Hiába próbálgatja:
hiányzik a lefűrészelt darabja.
»Mit tettem!« – kiált kétségbeesetten.
Most a cél közelében kell elvesznem,
mert keresztemet nehéznek találtam!
S ott áll a parton keserű önvádiban.

Azután új vándort lát közeledni,
s mert keresztjéből nem hiányzik semmi,
mint hídon, boldogan indulhat rajta,
hogymint átjusson békén a túlsó partra.

»Rálépek én is!« Reménykedni kezd:
az ismeretlen, idegen kereszt
hátha átsegíti. Rálép, de recsszen
lába alatt. »Jaj, Istenem, elvesztem!
Uram, segíts!« Így sikolt, és felébred.
Még a földön van. Előtte az élet.
Csak álom volt a kín, a döbbenet.

»Meváltó Uram, köszönöm Neked!
Keresztemet Te adtad, ó, ne engedd,
hogymint egy darabot is lefűrészlejek.

Amilyennek adtad, olyan legyen!
Te vezetsz át a szenvedéseken.
A Te keresztved szerzett üdvösséget,
de mivel az enyémet is kimérted,
Te adj erőt és kegyelmet nekem,
hordozni mindhalálig csendesen!«

Hű, micsoda kincset hagytál ránk! Az
emberek azt hiszik, hogy az az örökség,
ha egy zsák pénzt hagynak rájuk, de mit
érnek majd a pénzükkel, ha rövidnek bi-
zonyul a keresztjük?

Már éppen arra gondoltam, hogy
könnyíték az évtizedeken át hordozott
keresztmen, esetleg elköltözünk és a tá-
volsággal megkönnyítem a konfliktus-
helyzetet. Szeretnék sokszor úgy beülni a
templom utolsó sorába, hogy senkit ne is-
merjek és senki ne ismerjen, csak úgy kí-
vül a konfliktusokon, de valaki azt mon-
dta nekem, hogy az az igazi hit, amikor az
ember még ennek ellenére is képes meg-
állni a hitben.

Szerettem volna, ha a bátorságon kí-
vül hagysz még rám egy kicsit a türel-
medből, a toleranciából, az erődből, a
kitartásodból is. Te mindig ott voltál, ahol
éppen szükség volt rád, mindig másokon
próbáltál segíteni, közben mindig kitar-
tóan képviselted az Úr ügyét. Drága Gy-
uri bácsi! Remélem, a Te keresztved elég
hosszú volt ahhoz, hogy átmenj azon a
patakon, és az Úr országába érhél.

Ennek reményében Isten veled, a vi-
szontlátásra!

MIKÓ JÓZSEFNÉ

Isten országa közöttetek van (Lk 17,21)

Amikor egymásra mosolygunk.
Amikor őszinte tudsz lenni hozzám.
Amikor mély beszélgetésbe merülünk.
Amikor együtt nézünk egy vidám filmet.
Amikor az utcán nevetve integetsz felém.
Amikor a templomajtóban kezet foghatunk.
Amikor mosolyogva tűröd, hogy csúfolnak.
Amikor a haragod fel tud oldódni nevetésben.
Amikor érzed, hogy helyed van egy társaságban.
Amikor vidáman újságolod a legújabb egyesedet.
Amikor együtt heverünk a fűben a csillagos ég alatt.
Amikor zászlózás közben derékig gázolunk a családban.
Amikor a táborban vacsora közben nem tudok enni a nevetéstől.
Amikor órán valamit jól el tudok magyarázni, és látom, hogy „vágod”.
Amikor testi-lelki társat találsz, és örülhetek annak, hogy szeretitek egymást.
Amikor a pároddal azon tanakodtok, hogyan jussatok el az istentiszteletre.
Amikor egy téli estén a kultúrház előtt forró teával kínálok a járókelőket.
Amikor az úrvacsoránál az oltár előtt térdelve a szemembe nézel.
Amikor elfogadsz tőlem egy könyvet, alkalom nélkül, csak úgy.
Amikor szeretettel tűröd, hogy a kicsik rád csimpaszkodjanak.
Amikor tudod, hogy nem csak rád, de érted is haragszom.
Amikor hiányzol, és rád gondolok, és imádkozom érted.
Amikor eszedbe jutok, és te is tudsz értem imádkozni.
Amikor még engem is befogadsz a társaságodba.
Amikor együtt tudsz sírni az osztálytársaddal.
Amikor engedsz a szeretetteljes hívásnak.
Amikor a bánatodat megosztod velem.
Amikor egy asztalnál étkezhetünk.
Amikor megbocsátasz nekem.
Amikor megöleljük egymást.

N. E.

A bibliaórák múltja

Kevesen tudják, hogy a bibliaórák az evangélikus egyházon belül nem vezethetők vissza egészen a reformációig, jóllehet maga Luther is javasolt egy ehhez hasonló gyülekezeti alkalmat. Effajta összegyülekezésre majd 150 évet kellett még várni.

Az 1600-as évek közepére az evangélikus egyházon belül a hitélet elcsökevényesedett. Az emberek jártak ugyan templomba, de az érdeklődésük inkább másfelé fordult. A hitet kötelességszerűen élték meg. A tanítás tisztaságához nem fért kétség, de a mindennapokban nem élték meg a krisztusi szeretetet, és nyilvánvalóan hiányzott az életmegújulás és a szívbeli odaszánás.

Ezután egy új mozgalom támadt, amelyet pietizmusnak neveztek el. Nagy hangsúlyt helyeztek az egyéni hitéletre, kegyességre. Nem tagadták a keresztség újjászüelő jellegét, de elengedhetetlennek tartották a későbbi megtérést és a hitben való növekedést. E növekedés eszköze a

bibliaóra, ahol egymás hite által épülnek az emberek. A pietizmus kései utódja az evangéliumi mozgalom.

A pietizmus kiemelkedő alakja Philipp Jakob Spener olyan tekintélynek örvendett a lutheránus egyházban, mint Luther óta egyetlen más teológus sem, és azóta sem szárnyalta túl senki. Idén 300 éve, hogy 1705-ben, éppen 70 évesen elhunyt.

Spener 1666-tól 1686-ig lutheránus esperes volt Frankfurt am Mainban. Ebben a kereskedővárosban szorgalmazta, hogy collegium pietatis (kegyes összegyülekezés) elnevezésű alkalmakat tartsanak. Azt javasolta, hogy a vasárnapot úgy szenteljék meg, hogy az istentisztelet után összegyűlnek, és a pohár, kártya és a kocka helyett kegyes könyveket és az éppen hallott prédikációt megbeszélnek. Ezt néhány kegyes lelkületű család a maga körén belül megvalósította. Majd Spener, hogy a szektásság gyanúját kivédjék, feltehetően szabta, hogy jelen legyen az alkal-

makon. Hetente kétszer, vasárnap és szerda délutánonként összegyűltek. Később a vasárnapot a hétfő váltotta fel.

A kör először 1670-ben gyűlt össze. Előbb vallásoskönyveket olvastak el szakaszonként és beszéltek meg, majd áttértek olyan bibliai igeszakaszokra, amelyek vasárnaponként, időhiányában, nem kerülhettek elő. 1674–75-től bibliamagyarázó közösségé váltak az 1Kor 14 alapján. Az alkalmakat az esperes házában és a templomban tartották.

Sajnos Frankfurtban szomorú véget ért a collegium pietatisok, mivel egynémi polgár házában is tartottak alkalmakat, és ott felütötte a fejét valamely tévhit. Erre a városi hatóság betiltotta az effajta összegyülekezést.

Spener elkerült Frankfurtból, Drezdába, majd Berlinbe. Ezután nem vezetett ilyen alkalmakat, de megtartásukat továbbra is pártolta.

LACZKI JÁNOS

A bibliaóra jelene a leánygyülekezetekben

Areám bízott leánygyülekezetek létérdeke a növekedés, a puszta túlélés nem járható út. Elengedhetetlennek tartom, hogy az egyházon kívüli emberek az Isten felé forduljanak, de ez csak akkor lesz maradandó, ha egy olyan közösségbe kerülnek, amely befogadja őket, és szeretettel támogatja a hitbeli növekedésüket. Tehát előbb a belül lévőket kell megszólítani, és Krisztus képére (nem a lelkészére) formálni. Ezután tudunk eredményesen továbblépni, és kívülről bevonni a gyülekezet életébe.

Természetesen a látogatás és a hitoktatás, valamint az egyéb misszió párhuzamosan folyik, de szükséges a vonzó közösség. A lelkész egymaga amúgy sem tud annyi embert elérni, amennyit egy jól működő közösség. Ha csak egy kis csapat vagyunk is, mégis többen vagyunk, mint ha egyedül próbálkoznék ezzel az emberfeletti feladattal.

A közösségépítés egyik eszköze a bibliaóra. Manapság az emberek igen szeretik azokat az alkalmakat, ahol nem csupán szemlélők, hanem jelen lehet az interaktivitás. A kommunikáció inkább a kölcsönösség felé hajlik, mint a monológ irányába. Az istentisztelet sem egy ember szolgálata, hiszen énekel a gyülekezet, és a jelenléte is egy szolgálat, másrészt van

non verbális kommunikáció. A szavak mégsem hiányozhatnak, így lesz teljessé az üzenetváltás. A bibliaórákon szabadon lehet kérdezni, és el lehet mondani a saját meglátásunkat is. Itt lehetőség adódik arra, hogy egymást jobban megismerjék a gyülekezeti tagok, egymás gondjáért, bajáért imádkozni lehet, és az örömeért is hálat lehet adni a közösségben.

Mindhárom leánygyülekezetben van bibliaóra, kétheti rendszerességgel. Szentetornyán kettő, Kardoskúton és Rákóczi-telepen egy-egy. Átlagban egy héten két bibliaóra van. Így jelen lehetek mindenhol. A szükség arra kényszerít, hogy házaknál tartsuk a bibliaórákat. A volt parókiák sokba kerülne a fűtés, valamint Rákóczi-telepen nincs is gyülekezeti ház, a templomban pedig rettenetesen hideg lenne. A házi bibliaórák arra is lehetőséget adnak, hogy olyan embereket hívjunk meg, akik templomba még (már) nem jönnek el, de a szomszédba szívesen átmennek.

Szentetornyán a Petrilla családnál és Szabóné Etelkánál tartjuk az alkalmakat. Petrilláékhoz (Gyökeresbe) még Orosházáról is kijárnak, keresve az élő igét és közösséget. Ennél a családnál már évek óta vannak bibliaórák. Ők bárkit szívesen látnak. Már az ország más részéről is meg-

fordultak itt emberek. Itt az ige üzenetét tematikus formában dolgozzuk fel. Szabónénál október óta vannak bibliaórák. Ő legutoljára fiatalkorában vehetett részt ilyesmin, és most örül, hogy helyt adhat az alkalmaknak, és újra beindulhatott ez a fajta összegyülekezés. A szomszédokat és ismerősöket szívesen invitálja, és ők, ha csak tehetik, minden alkalommal el is jönnek.

Rákóczi-telepen Déneséknél szoktunk összejönni. Itt a legnehezebb, igen kevesen vagyunk, bár voltak olyan istentiszteletek, amikor negyvenen is voltunk, de sajnos egyáltalán nem ez az általános létszám. Isten képes felszántani azokat szívet is, akiké már igen csak megkeményedett.

Kardoskúton a Gombkötő házaspárnál lehetünk. A gyülekezeti tagok ide is eljönnek. Leghűségesebben a Czikora házaspár, akik bár beköltöztek Orosházára, mégis visszajárnak, és munkálkodnak azon, hogy ne épüljön le teljesen a gyülekezet. Bátorítanak mindenkit, hogy járjanak az alkalmakra. A gyülekezet jövőjének kulcsa, hogy mennyire tudjuk bevonni a gyülekezetek életébe a fiatalokat és a középkorúakat.

LACZKI JÁNOS

A méhek és a méz

Mottó:

Gyűjtsétek az Isten igazságát, mint a szorgos méhek a virágok nektárját.

Volt nekem egy unokanagybátyám, Miszlai József, akit csak „méhész Miszlai” néven ismertek. Már a 30-as évek elején mintegy 40 családnnyi méhe volt. Ő beszélt rá édesapámat is néhány méhcsalád tartására 1935-ben, ezekkel a szavakkal: „András bátyám, most úgyis pang az építőipar, a méhek meg ingyen, rabszolgaként meghordják maguknak az évi édesítőt, ezért tartson egy pár »rajt« (méhcsaládot); kevesebb cukrot kell venni és még eladásra is jut a mézből. De nehogy »Zirzon« kaptárral kezdje, az már a múlté, bár még sok van belőle. 42-es, fekvő »nagy-boconádi« típusú kaptárt csináltasson. A Bokor sógorától kap majd 30 db hozzávaló keretet, én is tőle veszem, tőlem meg kap a kezdéshez egy rajt, aztán megsaporodik az.”

Édesapám megfogadta a tanácsot. Készült is egy kaptár, Jóska bátyámé alapján. Közben édesapámat beírta a Méhész Egyesületbe, mely telente méhésztanfolyamot rendezett. Édesapám is részt vett ezen, de legtöbbit segített Jóska bátyám tanácsa, útmutatása. Nekem azt mondta: „Sanyikám, itt ez a füzetecske, amelyben a legfontosabb mézelő növények vannak leírva. Olvasgasd és jól jegyezd meg. Az akácot, meg a repcét ismered, még talán a hársfát is. A tisztos füvet vagy tarlóvirágot majd a nyáron megmutatom. Tudod, gyönyörű a tarló a méhész szemének, amikor tisztosfü borítja és virágaiból a méhek döngicsélve hordják a jó édes méznek valót.” A kapott füzetecske nemcsak a mézelő növények leírását, képét tartalmazta, hanem azt is, hogy hol található és az ország melyik részén mikor virágznak. A tisztosfü vagy tarlóvirág (stachys annual) egyéves, fehér, ajakos virágú, csak kötött talajon élő mézelő növény. Kedvező időjárás esetén csaknem egybefüggően fehér a tarló a tisztosfü virágjaitól.

Így lett nekünk is egy család méhünk, amelyet Jóska bátyám kivitt a tanyájukra, az ő méhei mellé. Eleinte ő gondozta azokat is és pörgette nekünk a mézet. Nemcsak lebeszél bennünket arról, hogy kiskeretes Zirzon kaptárral méhészkedjünk, hanem el is mondta, hogy miért. A Zirzon kaptárból hátulról lehet kiszedni a kereteket, így az egész méhcsaládot ki kell rakni (megzavarni a munkában), ha a legbelső keretet akarjuk megvizsgálni. A

42-es fekvő nagy-boconádinál csak a kívánt keretet kell felfelé kiemelni. Így nincs annyira megbolygatva a raj (mert ő mindig rajt mondott) nyugalma. Tőle tanultam meg, hogy melyik a dolgozó, melyik a here és melyik az anyakirálynő méh. „Tudod, Sanyikám, nagy különbség van az érett mézet tartalmazó fedeles sejt (lefedett, ún. lépes méz) és a fiasítás között. A lépes méznek a viasszal lepecsételt teteje lapos, a fiasítás meg felfelé domborodik. Az anya bölcsője hatalmas gubó alakú, a többi, szabályos hatszögletű viaszsejtektől eltérően. Látod, milyen csodálatos »tudásuk« van a méheknek, hogy szögmérő és vonalzó nélkül is a legjobb helykihasználású erős, hatszögletű sejteket építenek, pedig ők nem jártak iskolába, de ugyebár az Isten ilyenek teremtette őket.”

A mézet a lépből az ún. pörgetőgéppel nyerték ki. A régi típusoknál a forgó részben a paláttal párhuzamosan voltak elhelyezve a keretek, amikor is forgatásnál, pörgetéskor a centrifugális erőkiröpítette a sejtekből a mézet. Jóska bátyámnak a maga által tervezett újfajta gépe volt, amelyben sugárirányúan voltak elhelyezve a keretek. Ennek az volt az előnye, hogy a centrifugális erő a keret mindkét oldalából egyszerre röptette ki a mézet, míg a régi gépeknél csak a külső oldalból, így mindig meg kellett fordítani a keretet, hogy mindkét oldalból kinyerjék a mézet. Ez bizonyos időtöbbletet jelentett, lassította a munkát. Ezen kívül a sugárirányú pörgetőnél kisebb volt a lép kiszakadásának veszélye.

Arra is megtanított Jóska bátyám, hogy csak azokból szabad a mézet kipörgetni, amelyekben a méhek már kezdik a sejteket, a mézet viasszal befedni. Ilyenkor már „érett” a méz, azaz kellően besűrűsödött a méhecskék tevékenysége a „természetes bepárlás” révén. Ma már tudom, hogy ilyenkor a méz víztartalma 20% alatt van, a virágokban lévő eredeti 30–40%-kal szemben.

A lefedett sejtek viaszát az ún. fedelező villával el kellett távolítani. Az így leszedett, égett-mézes viaszt rágszálni egyszerű élvezet volt. Gyakran megengedték, hogy hajtsam a pörgetőt, de rám parancsoltak, hogy kezdetben, amíg tele vannak a sejtek, csak lassan, majd mindinkább gyorsítva kell hajtani. Így kisebb a valószínűsége a lép kiszakadásának. A másik kuriózum, amire ugyancsak Jóska bátyám hívta fel a figyelmemet, hogy a gépből kicsorgó méz alá tartsunk egy gerendz savanyúalmát, ami ismét ínycséség

volt. A fedelezőkor (mézes viasz) megmaradt és egyéb viaszt is a „napviasz-olvasztó”-ban olvasztották meg, így tisztítva azt, majd ebből ún. múltépet préseltek. Ezzel segítették a méhek lépet építőmunkáját. Ugyanis a sejtekben felnevelt méhecskék után visszamarad a falon egy vékony hártya, és abba nemcsak kevesebb méz fér, hanem szűk lesz a következő utódnak, senyvedt méhecske kel ki. Ezért a még ép, de öreg lépeket időnként ki kell váltani újakra. A múltépre – amely csak az alapot képezte – a méhecskék felépítették az ő hatszögletű sejtjeiket.

A különböző virágok méze nemcsak más ízű, hanem más értékű is. A legértékesebb az akácméz, amit az akác virágzásakor külön pörgetnek, részben helyet adva az egyéb virágméznek.

Amikor az Alföldön elnyílt az akác, akkor vitték a kaptárakat Nógrádba, ahol mintegy két héttel később virágzik. Ekkor már több mint 200 méhcsaládjá volt Jóska bátyámnak, ami már csak pótkocsis teherautóra fért fel. A felesége, Erzsike néni is utazott a méhekkel, de nemcsak főzött a méhészekre, hanem maga is méhészkedett. Sátorban laktak a méhek mellett. A méz egy részét az orosházi piacon fél és 1 kg-os üvegekben, külön akác és külön egyes virágmézként árulták. Kuriózum volt a mézes üvegbe tett lépesméz-darab. Sok ínycsés vete ezt is. A méz nagyobbik részét a szövetezetbe adták le, így értékesítve.

Epilógus

Jóska bátyám idejében, a 70-es évekig még nem lehetett hallani a méz hamisításáról vagy gyenge minőségű importmézről. Ma viszont többféle hamisítási mód került napvilágra. Ilyen az, amikor az eredeti mézbe a kukoricából előállított izocukorszirupot kevernek, ugyanis ez a világ legolcsóbb édesítőszere. Ezt az ún. F/G (fruktóz/glükóz) arány megállapításával lehet kimutatni, hála a „fránya” vegyészeknek, akik e kimutatás elvégzésére képesek. Ugyanis, ha ez az érték 1,5-től jelentősen eltér, akkor hamisított a „méz”.

A másik, hamisítást kimutató eljárás a pollenvizsgálat. A méznek mindig tartalmaznia kell bizonyos mennyiségű virágpórt (pollenszemcsét), ami a méhekre tapad a nektár begyűjtése során, és így hull a mézbe. A cukorszirup bekeverésére utal az, ha a pollenkoncentráció alacsony. (Ez hasonló ahhoz, hogy a csinált vagy vízzel hígított bor, aroma és egyéb, ún. vonatanyaga, kisebb mint a valódi, tiszta boré.)

Érdemes megemlíteni, hogy az egyik bolti, „magyar akácmézként” árult termékben – bár a pollenszám megfelelő volt –, a pollenek között dél-amerikai eredetű virágporokat is találtak. Mivel azon a vidéken nincs akác, így a magyar akácmézet bizonyosan valamilyen olcsó, onnan behozott mézzel keverték össze, azaz hamisították.

A legolcsóbb a kínai méz, amelyben olyan vegyszermaradványt (nitro-furán, klóranfenicol) mutattak ki, amelynek használatát Európában már évtizedek óta betiltották. Ez nem azt jelenti, hogy a kínai méz direktben mérgező lenne, hanem olyan szermaradványt tartalmaz, amely rezisztenssé (hatástalanná) teszi az emberi szervezetet egyes gyógyszerekkel szemben, azaz a gyógyszer nem fog hatni. Ezt nevezzük rejtett veszélyeztetésnek.

A magyar méhészet válságát az EU-ba irányuló, olcsó, silány minőségű kínai és dél-amerikai méz okozza. Ez a magyarázata annak, hogy míg az 50-es években 50 ezernél is több méhész dolgozott Magyarországon, addig számuk mára 15 ezer alá csökkent. Kísért az Egyesült Államok példája, ahol egyszer már gyakorlatilag megszűnt a méhészkedés az olcsó argentin konkurencia miatt. De újra fel-

lendült, amint a külföldi mézre 200–300%-os védővámot tettek. Ugyanis rájöttek arra, hogy a *méhészkedés nemcsak a méz miatt fontos, hanem a méhek nélkül nincs beporzás*, vagyis az ágazati vállalkozások termelékenysége is visszaesett. Tehát a közvetett kár nagyobb, mint a közvetlen. Mi még nem tartunk ott, de fenn kell tartani legalább a jelenlegi méhállományt, ha már nem is növeljük. Kívánatos a méz állami támogatása.

Íme, a „mézes világba” is betört a csaló, hamisító szektor. Így a boltban kapható méz vásárlásakor nem tudjuk, mit is veszünk. Egyedül a közvetlenül méhésztől vett mézben bízhatunk. Hasonló ez a paprikához, amelybe az olcsó, aflatoxinos brazil paprikát keverték bele. „Hát, család világot élünk” – mondaná Jóska bátyám, ha még élne, de ő 1978 óta az örök vadászmezőkön hallgatja a ottani méhecskék döngicsélését, mert itt is mindene a méhek, a „rajok” voltak.

Ha már egyszer ennyire „belelegettünk” a mézes világba, leírok egy mézestészta-készítési receptet, amelyet Jóska bátyám felesége is szokott sütni, és ha vendégségbe jött, mindig hozott nekem. Nagyon finom volt. E sorok közreadásával emlékezem az én Jóska bátyámra és feleségére, Erzsikére.

Mézestészta készítése

25 dkg margarint, 35 dkg cukrot és 25 dkg mézet óvatosan fel kell melegíteni. Amikor langyosra kihűlt, belekeverünk 4 egész tojást. Ezt a masszát 1 kg liszt, 2 kávéskanál szódadikarbóna és 3 kávéskanál őrölt fahéj, szegfűszeg, esetleg készen kapható mézeskalács fűszerkeverékhez kell önteni és fakanállal jól összekeverni. Ekkor kezdhetünk fohászzkodni szent Ambrushoz, hogy a reménytelenül ragacsnak tűnő tészta letakarva, egy éjszakai állás után jól nyújtható anyag legyen.

Másnap kezdődhet a formázás, de a tészta egy hétig is eláll a hűtőszekrényben. A kb. fél centi vékonyra nyújtott lapokat tetszőleges formára vágva, felvert tojás sárgájával kenjük meg, és különböző magokkal (mogyoró, dió, szezámmag stb.) díszítjük. Közepes tűznél süssük. Ha fehér cukormázzal szeretnénk bevonni, akkor a megsült kalácsokra hidegen nyomjunk a tojásfehérjéből és beleszitált porcukorból felvert habot. Egy tojásfehérjéhez 15 dkg cukrot számítsunk. Ezzel kenjük be a kalácsot. Jó étvágyat!

Dr. KISS A. SÁNDOR

Részlet Kiss A. Sándor 2005 júniusában megjelenő „Mi, orosháziaiak” című könyvéből.

Egymásra tartozunk

„Édes Istenem, az a szándékom, hogy a Te dicsőségedet hirdessem, Rólad beszélek, Neked adjak hálat és a Te neved dicsőítsem. Jóllehet én ezt nem tudom olyan jól, amennyire kellene.” [Luther Márton]

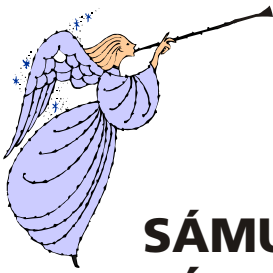
Nemrég olvastam Wass Alberttől egy történetet, Hiribiről, az öreg halászlőről. A történet lényegét úgy tudnám összefoglalni, hogy ez az ember fiatal korában istenfélő és gazdag volt. Aztán meg nősült, gyermekei születtek és jött a próbatétel. Felütötte a fejét valami betegség. Bánatában a lelkészhez fordult, aki azt mondta neki, hogy „itt már csak Isten segíthet”. Hiribi megtett mindent. Vagyonát eladta és szétosztotta a rászorulóknak. Aztán várta a segítségét. Még azon az éjszakán meghalt mindhárom gyermeke. Akkor elhatározta, hogy Isten nem létezik, és ebben meg is nyugodott. Aztán eltelt több mint huszonöt év. Akkor történt egy csoda. Hat gyermek ellopta a csónakját és bevezett a folyó közepére. A sodrás elkapta őket és szélsébesen közeltek a vízeshéshoz. Hiribi végignézte az egészet. Tudta, hogy le kellene zuhanniuk, de a csónak hirtelen megállt, és egé-

szen addig úgy is maradt, amíg meg nem mentették a hat gyermeket. Az öreg halász nem hitte szemének. Teljesen összezavarodott. Három fia halt meg azért, mert nincs Isten. „De akkor miért nem pusztult el az a hat is?” A választ ismét egy lelkésztől várta, de az már megint nem tudott használható választ adni. „– Az Úr csodálatosan működik – mondta gépiesen a szája, de ugyanakkor érezte, hogy amit mond, az élettelen és üres.” Ennek az lett a következménye, hogy amikor Hiribi hozzájutott egy új csónakhoz, telerakta öt zsák kővel és ő is beleült. Zsoltárt énekelve bevezett a folyó közepére. A cselekmény innen ugyanaz, csak annyi a különbség, hogy ő lezuhant. Pedig „még akkor is énekel, amikor a csónak aláfördült vele a zúgón”. A történet azt mondja, hogy „belehalt Istenbe”.

Sokat gondolkodtam azon, hogy miért kellett ennek így történnie? Miért halt meg Hiribi? Ki a hibás? Egyelőre úgy gondolom, hogy a lelkész. Hiszen először miatta adott el mindent, mert az áldozatért cserébe Isten segítségét ígerte neki. Aztán pedig a másik nem volt képes válaszolni a kérdésére. Csak betanult mondatokat ismételtetett, amiért meg is kapta a

magáét: „s ... ha mást nem tud, akkor hallgasson ide: van Isten vagy nincs Isten? Lásd, ez a kérdés. És ezt nem lehet csak úgy elintézni, hogy betanulok, mint a mátyásmadár, néhány szót, amit mások leírtak, s azt mindég elmondom.” Azt hiszem, hogy Hiribinek tökéletesen igaza van. Mielőtt egyetemre jöttem, kaptam egy tanácsot: „Szeresd Istenedet és a házádat. Csak így lehet belőled jó lelkész.” Ez nagyon szép és nemes, de van még valami, ami ugyanilyen fontos. Az, hogy tudjunk az emberek nyelvén és be tudjuk vinni közéjük, a házaikba, életükbe az Istent. Hogyan? Úgy, hogy ráébredünk, hogy mi is egyek vagyunk közülük. Csakhogy akkor ismét előkerül egy probléma. Valójában ki a lelkész, más szóval, az Isten szolgálója?

Pál apostol az 1Kor 4,1-ben ezt mondja: „Úgy tekintsen minket minden ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait.” A szövegkörnyezet alapján Pál ugyan az apostolokról beszél, de ha az előbbi állításom igaz, és Isten előtt minden ember egyforma, akkor ez az ige mindenkire ugyanúgy vonatkozik. Vagyis minden ember Isten szolgálója. Lelkészek vagyunk a szó szoros értelmében. ☞

SÁMUEL HÍRADÓ

Kedves Gyerekek! Kedves Szülők!

Néhány fontos tudnivalót szeretnék megosztani Veletek a tavaszra vonatkozóan.

Böjttben is várunk Benneteket szeretettel gyerek-istentiszteleti alkalmainkra minden vasárnap 9 órától a templom Gyóry-termébe. Még pár hétig József történetével ismerkedünk, sok játékkal, énekléssel, majd húsvét után új sorozatba kezdünk.

Ne feledjétek, hogy húsvétkor családokkal együtt a 10 órakor kezdődő istentiszteletre várunk Benneteket szeretettel, hogy együtt ünnepeljük meg az Úr Jézus feltámadását. Húsvéti játszóházat szervezünk a nagyhét előtt a gyülekezeti házba. Tavasszal újra közös kirándulásra készülünk. A legszorgalmasabb gyermekek útját a perselypénzből fizetjük. Természetesen másokat is szeretettel várunk, de ők már önköltségi áron utazhatnak.

Figyeljétek a plakátokat az osztálytermekben, hirdetőtáblákon! Nagy szeretettel várunk Benneteket!

Zsuzsika néni és a felnőtt Sámuelek

☞ Mondhatnám úgy is, hogy egymásra tartozunk. Nem önző lényeknek születünk, akiket csak egy cél kell, hogy éltsen, a saját boldogulásunk. Azért van két kezünk, hogy egyikkel az Istenbe kapaszkodjunk, másikkal pedig embertársunkat segítsük. Nagyon fontosnak tartom ezt. Sőt a mai világban egyre fontosabbnak. A keresztyén embernek tisztában kell lennie azzal, hogy ki is ő valójában, és mi a feladata.

Mert jutalmunk csak úgy lehet az örök élet, s szeretet, hogyha hitünk megharcoljuk, futásunkat is megfutjuk és nem irigykedve de hálaóval eltelve mondunk éneket, Urukknak dicséretet.

LASZLI BEÁTA

Fénysugár Híradó

Hároméves születésnapunkat ünnepeljük, hiszen 2002. március 17-én indult útjára Fénysugár Nyugdíjas Klubunk. Azóta minden kedden és csütörtökön délután örömmel jövünk össze a helyi történelmi egyházak (evangélikus, római katolikus, református, baptista) nyugdíjasaival, hogy békességben és tartalmasan töltsük el szabadidőnk egy részét, ugyanakkor eljusson hozzánk az evangélium üzenete is. Szükségünk van arra, hogy olyan, hasonló értékrendet valló társakra leljünk, akikkel megoszthatjuk gondjainkat, örömeinket. Nyugdíjasaink jól érzik magukat ebben a közösségben. A beszélgetés, kézimunkázás, közös éneklés, névnapok megtartása mellett mindig szervezünk közérdeklődésre számot tartó programokat is.

Így – még 2004.szeptemberében – Vári Laci bácsi, a köztisztelőben álló, 95. évében járó pedagógus tartott egy előadást, amelyben nevelési elveiről beszélt. Tanítványaiában mindig a jót kereste, szerette őket, nem voltak fegyelmezési gondjai sok évtizedes pályáján.

Egyik októberi foglalkozásunkon megnéztük Koltay Gábor „Trianon” című dokumentumfilmjét. Ismét szembesültünk azzal, hogy 1920-ban hazánkat jelentősen megcsonkították, az ország területének 72 százalékát elvették, s így lakosságának 64 százalékát (több mint 13 millió embert) elszakították tőlünk.

Október 5-én megemlékeztünk az aradi vértanúkról: a Történelmi Emlékpark 1849-es kövénél gyertyát gyújtottunk, s elénekeltük a Himnuszt.

Sokan mentünk el a kardoskúti templomba, ahol ökumenikus hálaadó istentiszteleten voltunk jelen, majd a szeretetvendégségen terített asztal várt ránk. Október 14–16-ig esténként lenyűgözve hallgattuk Szeverényi János országos missziói lelkész igehirdetéseit. Szinte teljes számban vettünk részt az Evangélikus Általános Iskola és Gimnázium dísztermében tartott egyházmegyei csendesnapon is. Szorosabbra fűződött kapcsolatunk a nagyszénási Evangélikus Nőegylettel, akiket október 21-én láttunk vendégül (viszonozták a milátogatásunkat).

Október 31-én, a reformáció emlékünnepe a református egyháznál voltunk istentiszteleten.

Szomorú szívvel vettünk részt Kunos Lajosné klubtagunk férjének temetésén, őszintén osztoztunk gyászában.

A legázolt 1956-os forradalom 48. évfordulójáról két alkalommal emlékeztünk közösen. Mindnyájunknak vannak

emlékei erről az időről. Klubunkban járt Dávid Szaniszla 1956-os elítélt, beszélt az ellene felhozott koholt vádakról és letöltött börtönbüntetéséről. Iskolánk dísztermében nagyobb közönség előtt szerepelt Wittner Mária, az 1956-os forradalom halálra ítéltje, akinek szuggesztív erejű előadását figyelemmel hallgattuk.

Két szeretetvendégség szervezésében és rendezésében vettünk részt. A novemberben megtartott délutánon Johann Gyula, az evangélikus hittudományi egyetem lelkésze vezetésével hat orosházi teológus (Gombkötő Beáta, Horváth Éva, Laszli Beáta, Károlyfalvi Zsolt, Mikó Dániel, Molnár Balázs) szerepelt. Büszkén hallgattuk őket. Decemberben Deák László hódmezővásárhelyi lelkész és gyülekezetének ifjúsága mutatkozott be.

Úgy mint az elmúlt évben, most is adventi áhítatot tartott Ribár János esperes úr klubunkban. Ezen a délutánon szeretettel nyújtottunk át neki egy –Varga Béla által faragott – pásztorbotot, megköszönve azt a kedvességet, amellyel klubtagjainkat mindig körülveszi.

A karácsony közeledtével ellátogatott hozzánk a Hajnal Evangélikus Óvoda két csoportja, Lukács Ágnes és Szloszjár Andrásné vezetésével. A gyerekek szép versekkel és énekekkel köszöntötték nyugdíjasainkat. Mi szeretetünk jeléül megvendégteltük őket.

Az ünnepre – nagy tetszést aratott – karácsonyi lapokat készítettünk, amikkel örömet szereztünk az egyháztagoknak. Továbbra is készítjük a sebkötöző fáslikat és takarókat a lepramisszióknak, mely eljuttatja küldeményünket a világ távoli országaiba. Itt mondunk köszönetet mindazoknak, akik bontani való pulóvereket és fonalat adományoztak nekünk, elősegítve ezzel munkánkat.

Idén is szép létszámmal látogatják nyugdíjasaink a klubot. „Krisztus az egyház egyetlen fundamentuma” címmel (az 1Kor 3,1–23 alapján) tartották meg az orosházi történelmi egyházak az idei ökumenikus imahetet, amelyen minden alkalommal jelen voltak klubunk tagjai, mintegy 15–20 fős létszámmal.

A februári éjszakai mínusz 20–25 fős zord idők szerencsére nappal kicsit barátságosabbá váltak, így továbbra is többen eljöttek a klubfoglalkozásokra és a csütörtök esti istentiszteletekre. Máté evangélistával együtt valljuk: „Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.” [Mt 4,4]

KOSZORÚS OSZKÁRNÉ

TALENTUMOK – Hírek iskolánk életéből

„A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme.” [Péld 9,10]

HÍVUNK! VÁRUNK!

Ajánló a leendő 1. osztályosoknak a 2005/2006-os tanévre

Az iskolakezdés nagy és egyben csodálatos változás egy gyermek életében. Szülei felelőssége elvitathatatlan a helyes iskolaválasztást illetően. Az Orosházi Evangélikus Általános Iskola és Gimnázium a város egyetlen olyan iskolája, ahol első osztálytól az érettségiig, 12 évfolyamon át folyamatos képzés folyik. Szép környezetben lévő, kívül-belül megújult épületünk a város üde színfoltja lett, mely tömegközlekedési eszközökkel is jól megközelíthető.

A mi iskolánkban minden gyermek egyformán fontos. Igyekszünk tanulóinkat szeretetteljes légkörben, a jézusi elvárásoknak megfelelően nevelni. A magas színvonalú oktatásra is nagy hangsúlyt fektetünk:

- induló első osztályainkban jól tanítható, egyszerű logikájú olvasás-írás tanítási módszerrel kívánunk dolgozni.
- matematikából a biztos számolási, logikai alapok elsajátítására törekszünk.
- mindkét osztályban angol (igény szerint német) nyelvet is tanítanak szaktanáraink.
- lesz ingyenes néptánc-oktatás és számítástechnika óra is.
- heti 2 hittanórán játékos formában ismerkedhetnek tanítványaink a bibliai történetekkel.
- egyenruhánk és egyenköpenyünk együvé tartozásunk szimbólumai, melyeket mindig büszkén viselünk.

Leendő első osztályos tanítványaink idén (a svájci Ehrlinsbach gyülekezetének jóvoltából) ingyen kapják tankönyveiket. Gondoskodó szeretetüket ezúton is megköszönjük.

A tanulók érdeklődésüknek megfelelően látogathatják a szakköröket is, melyeket – a tehetséggondozás szolgálatában – az igényeknek megfelelően indítunk. (Jelenleg húszféle szakköri tevékenység közül választhatnak.)

Reméljük, tájékoztatónk hozzájárult ahhoz, hogy – bővebb ismereteket szerevezve – érdeklődésüket felkeltsük az iskolánkban folyó nevelő-oktató munka iránt. Amennyiben szeretnének iskolánkkal közelebbről is megismerkedni, telefonon történő egyeztetés után szívesen látjuk Önöket akár tanítási órán is.

A hivatalos beiratkozás ideje: 2005. március 16–17-én 8.00 és 18.00 óra között, iskolánk 1. emeleti 105-ös termében.

Szeretettel: Dérné Csepregi Klára és Ujj Mária tanítónők

Reformierte Kirchgemeinden Erlinsbach AG/SO
Niedererlinsbach, den 4. Februar 2005

An die Schulleitung der evangelischen Schule und Gymnasium
Bajcsy-Zs. u. 1., H-5900 Orosháza

Sehr geehrte Frau Direktorin!
Sehr geehrte Damen und Herren!
Liebe Freunde!

Wir denken gerne an die schöne Zeit im vergangenen Sommer zurück, die wir miteinander verbringen durften. Wir haben den eindrücklichen Schuleröffnungsgottesdienst miterlebt und mitgestaltet. Am Tag darauf haben wir die Schule besucht und bei dieser Gelegenheit konnten wir verschiedene Klassen kennen lernen, in denen die deutsche Sprache unterrichtet wird. Die Schüler haben uns durch die Stadt begleitet und über das Leben der Ortschaft erzählt.

Aus der Presse und unseren Gesprächen haben wir erfahren, dass die Subventionen für den Schulbetrieb gekürzt werden. Es bringt für die Zukunft sicher etliche Schwierigkeiten. So möchten wir aus der Ferne das Leid etwas mindern.

Wir werden die Einschulungskosten der ersten Klasse für das Schuljahr 2005/06 mitfinanzieren, mit der Auflage, dass die Unterstützung für Schulmaterial (Schulbücher, Hefte usw.) verwendet wird. In der Hoffnung, dass wir Ihnen mit diesem Vorschlag dienen können, grüßen wir Sie freundlich:

Rudolf Kyburz
Kirchgemeindepäsident

Geza Gabanyi
Pfarrer

Református Egyházközség, Erlinsbach
Niedererlinsbach, 2005. február 4.

Az Evangélikus Általános Iskola és Gimnázium Vezetőségének
5900 Orosháza, Bajcsy-Zs. u. 1.

Igen tisztelt Igazgatóasszony!
Igen tisztelt Hölgyeim és Uraim!
Kedves Barátaink!

Szívesen emlékezünk vissza arra a szép időre, amit a múlt nyáron együtt tölthettünk el. Csodálatosan szép tanévnyitó istentiszteletet láthattunk és kivehettük belőle részünket is. Másnap az iskolát látogattuk meg és alkalmunk volt arra is, hogy olyan osztályokkal ismerkedjünk meg, ahol a német nyelv oktatása folyik. A diákok még a városba is elkísértek bennünket, és meséltek a település életéről.

A sajtóból és beszélgetéseinkből arról értesültünk, hogy csökkenteni fogják az iskola működésének támogatását. Ez bizonyára nehézségeket okoz majd a jövőben, ezért szeretnénk ezt a problémát innen a távolból valamennyire enyhíteni.

Az első osztályosok beiskolázási költségeihez a 2005/2006-os esztendőben hozzájárulunk azzal a feltétellel, hogy ez a támogatás csak iskolai eszközök (tankönyvek, füzetek stb.) vásárlására fordítható.

Reménységünk, hogy ezzel a felajánlásunkkal jó szolgálatot tehetünk Önöknek. Baráti üdvözléssel:

Rudolf Kyburz
gyülekezeti elnök

Gabányi Géza
lelkész

Kölcsey-verseny a Magyar Kultúra Napján

Első évben: egy jó kezdeményezés volt, egy év múlva: folytatás, harmadik alkalommal: hagyomány. Ez év januárjában már harmadszor érkeztek az evangélikus iskolák diákjai Orosházára, hogy összemérjék tehetségüket.

Az eredeti elképzelés egy szavalóverseny volt, ahol a Himnuszt és a Szózatot mondják el a versenyzők. Ehhez a lelkes tanárok munkája nyomán – illusztrációk készítésére – rajzpályázat csatlakozott. 2005-től pedig már népdaléneklési verseny egészíti ki a Magyar Kultúra Napja alkalmából rendezett versenyt.

Ebben az esztendőben a szavalóknak Kölcsey Himnusza volt a kötelező költe-

mény, a szabadon választott pedig egy 20. századi magyar óda kellett legyen. Összesen 29 versenyzőt hallgatott meg a zsűri, közülük korosztályonként a győri Lőrincz Máté, az aszódi Antal Ádám és az orosházi Lőrincz Leilla kaptak első helyezést; a szintén orosházi Csizmadia Kristóf pedig korosztályában harmadik lett.

A népdaléneklők számára a „Felszántom a császár udvarát” és az „A csitári hegyek alatt” volt a kötelező anyag, szabadon választottként a versenyzők tájegységükből származó népdalokat énekeltek. Itt tizenötven versengtek, s legjobbnak a bonyhádi Dani Elizabetta és a győri Miklós Ildikó bizonyult.

A rajzpályázatra három témában érkeztek alkotások: Himnusz-illusztráció, a magyarság sorsfordító eseményeinek vagy a pályázó szülőhelyének bemutatása volt a feladat. Nagyon színvonalas munkákat küldtek az evangélikus iskolákból. Első díjat Buzás Alíz, Jekli Ágnes, Kovács Ágnes, Hoffer Márta, Fabulya Kitti és Kun Ildikó érdemelték.

A verseny véget ért, de a résztvevők és a hallgatók gazdagon távozhattak: komoly, szép versek, új, de mégis bennük visszhangzó népdalok, és egy sokszínű kiállítás emlékéket vitték magukkal.

KILIÁN SZILVIA

Szalagavató

Már második alkalommal

Az előző évi alkalom után újra szép ünnep részesei voltak 2005. február 12-én este azok, akik részt vettek az Orosházi Evangélikus Általános Iskola és Gimnázium szalagavató ünnepségén. A dísztermet zsúfolásig megtöltő vendégseregnek talán csak a 12. évfolyamosok voltak izgatottabbak.

Fiatal életük e szép, jeles napján kis kék szalag került a mellükre – azt jelezve, hogy érettségi előtt állnak. A két végzős osztály 37 diákja már régóta készült erre a napra: nemcsak ruhájuk lett új, de szívüket is ünneplőbe öltöztették. És ebből az ünnepi hangulatból mindenkinek juttattak: filmekben, fényképes összeállításokban és természetesen műsorokban mutatták meg, adták át magukkal hozott és az evangélikus gimnáziumban gyűjtött kincseiket. A szalagtűzés után a hamisítatlan báli hangulat megteremtéséről a nyitótánc és a pezsgős pohárköszöntő is gondoskodott.

Osztályfőnökeik, Görbicsné Szenté Judit és Fazekas András vezetésével indulnak tovább az érettségi felé vezető – inntól kezdve – rövid úton. Isten áldja a maturandusokat, és mindazokat, akik mellettük állnak és segítik őket!

KILIÁN SZILVIA

Passióra készülünk

Kedves Testvérek! Gyülekezetünk hagyományaihoz híven idén is készülünk fiataljainkkal a passióra. Nagyhéten négy alkalommal kívánjuk bemutatni Jézus Krisztus szenvedéstörténetét. A négy alkalom négy helyszínt jelent a következő sorrendben:

- március 22-én Pestszentlőrincen
- március 23-án Bánkon (Nógrád megye)
- március 24-én Kecskeméten
- március 25-én, nagypénteken, Orosházán fogunk szolgálni.

Kérjük a Testvéreket, hogy hordozzák imádságos szeretettel a felkészülés időszakát, és a szolgálatakat is. Utiköltségünk fedezésére adományokat szeretettel elfogadunk a lelkesi hivatalban. Gondoskodásukat, imádságaikat köszönjük.

NAGY ERVIN ÉS NAGY ERVINNÉ

Óvodai felhívás, meghívás

Kedves Testvéreink! Szeretettel tájékoztatunk mindenkit arról, hogy március 7-én és 8-án reggel 8 órától délután 4 óráig tart az evangélikus óvodában a hivatalos beiratkozás a következő tanévre.

Várjuk a hároméves kort elérő, megkeresztelt evangélikus kisgyermeküket és szüleiket, hogy végre személyesen is találkozhassunk, és bemutathassuk egyházi óvodánkat.

Természetesen egyéb időpontban is lehetőség van a kapcsolatfelvételre, a beiratkozásra.

Várjuk azokat a kisgyermeküket is, akik más felekezetűek vagy eddig még nem részesültek a keresztség szentségében, viszont szüleik szeretnék, ha a gyermekük érzelmi biztonságban, szeretetben nevelkedne, s megismerkedne a keresztyén értékekkel.

Májusban pünkösd hétfőjén tartjuk –

immár hagyományosan – óvodánk ünnepi záró alkalmát templomunkban, de erről az eseményről még hírt adunk.

Idén lesz 10 éve, hogy a gyülekezetünk óvodát indított. Ezért már most szeretnénk előzetes tájékoztatást adni arról, hogy szeptember 1-jén és 2-án hálaadó istentiszteleten, óvodai ünneplés során szeretnénk Isten előtti hálával megállni és együtt ünnepelni mindazokkal, akik segítettek bennünket, akiknek fontos, hogy a legkisebkekhez is eljusson a Biblia öröme.

Várjuk kedves szolgatársainkat, régi óvodásainkat, a szülőket ezen alkalmakra. A részletes programról időben tájékoztatjuk a Testvéreket. Erős vár a mi Istenünk!

RÉVÉSNÉ TÓTH ERZSÉBET
óvodavezető

Félezer éves elsők

Sylvester János Újtestamentuma

Amikor szeptemberenként diákjaimmal erdélyi barangolásunkra indulunk, Nagybánya előtt mindig érintjük, átmegyünk a Szinérváralján. Hangulatos kisváros, még mindig őrzi régi hangulatát, de nem is ezért nevezetes ez a település, hanem azért, mert itt született *Sylvester János*. Nekünk különösen sokat jelent ő, bár életéről keveset tudunk. Eredeti neve talán Erdei, Erdős vagy Erdősi lehetett, ezt a kor reneszánsz szokásai szerint latinra fordította, s lett Sylvester.

Szinérváralja a Szamos hát egyik települése a Szamos mentén, vagy másként: Szamosháton. Ennek a vidéknek népe az í-ző nyelvjárást beszélt – és beszél ma is. Így vitte magával élete során mindvégig a jóízű í-zést, bárhova vetődött itthon és külföldön, s megőrizte diákként Krakkóban és professzorként Bécsben, költő, műfordító és nyelvészként. Éppen akkor indult neki a világnak, hogy művelje magát, amikor a mohácsi vész volt. Megta-

nult héberül, görögül, latinul és németül. Amiért személye fontos számunkra az az, hogy ő az első „Magyar Könyv” készítője, mely magyar ember munkája, magyar nyelven és magyar nyomdában készült. Ez az *Újtestamentum*. A mű 1541-ben jelent meg.

Hegedűs Géza professzor úr így ír róla: „*Vele kezdődik a magyar értekező próza, úgy is mondhatjuk, ő írt először magyarul esszéket, valamivel előbb, mint ahogyan Montaigne Franciaországban kitalálta a műfajelnevezést. Vele kezdődik a magyar nyelvtudomány és a törekvés az egységes helyesírásra. Ő készíti el az első teljes, korszerű, tudományos kritikát kiálló magyar Újszövetség-fordítást... De mindezek mellett még ő fedezte fel azt, hogy a magyar nyelv alkalmas a görög-latin időmértékes versformákra.*”

Nyomdát szervez és megjelenik az első magyar könyv az Újszövetség, s az előző után ott az első időmértékes gyönyörű magyar vers í-ző nyelvjárársban:

*„Proféták által szolt righen néked az isten
Az kit ighirt ime vigre meg atta fiát
Buzgó lilekvel szol most es néked ez által
Kit hagyja hogy halgass kit hagyja hogy te
kövess...”*

Ahogy az lenni szokott, itthon nem aratott sikert, de külföldi visszhangja is furcsa. Egy zürichi humanista tudós nyilatkozott róla és a magyar nyelvről imígyen: „*Hallom, hogy kinyomtatták e nyelven az Újtestamentumot, de csaknem hasznavehetetlen, minthogy mindeddig nem használták írásra ezt a nyelvet.*” Régi szokás már, de ma is él, hogy viszonyainkról így informálnak másokat. De van másfajta vélemény is, ugyancsak Zürichből, mely szerint kiváló munka a fordítás. Külföldön mégis a Károli-féle fordítás nyert igazán elismerést.

FÜLÖP BÉLA
magyartanár

Felhívás „nem”-re!

Erdély, 2104 decembere

Hőn szeretett, erdélyi magyar testvéreim! Az uniós, független Erdélyország hatalmas döntés elé érkezett. Életbevágó népszavazás lesz nálunk nemsokára, a csonka anyaországi emberek magyar állampolgárságának odaítélése kérdésében. A december 5-ei voksolás végzetes választás elé állít valamennyiünket. Mert ez az őstulok Gyurcsány Miklós, aki mellesleg az Ősmagyarok Világszövetségének elnöke, megint nem tudott leülni arra a táposcsirke fenekére. Összeszedett 200 000 aláírást és ezzel kikényszerítette, hogy Erdély államelnöke kiírja ezt a nevesleges ügydöntő népszavazást.

Ezért könyörögve kérlek, ezen nemes ügy érdekében egy emberként fogjunk össze: szavazzunk mindannyian „nem”-mel! Tegye mostfélre mindenki anemzeti érzelmeiket és használja a paraszt eszét. S az üzleti érzékét. Szuperracionálisan gondolkodó, mélyen globalizált lelkületű, kedves erdélyi magyar nemzetársaim! Az ég szerelmére, nehogy „igen”-nel szavazzatok! Mert annak borzalmas következményei lesznek. Semmi értelme annak, hogy egyik napról a másikra 10

millió anyaországi jöttment – most vagy bármikor – magyar állampolgárságot nyerjen és elárasszon bennünket. S kik ezek az anyaországi honpolgárok? Magyarok ezek egyáltalán?

Ismerik vajon az ősi magyar nyelvet? S hallottak már az ősi magyar kultúráról, s annak egykor Erdélybe átmenekített intézményeiről? S vajon mit tudnak Kőrösi Csoma Sándor honfitársunkról, aki Székelyföldről indulva kutatta hajdanán az őshazát? Álltak már a Kárpátok bércein 2000 méter felett, ahonnan a Fekete-tenger is odalátszik? Vagy szundítottak egyet őscsendben, 40 méteres havasi fenyőfák árnyékában? S vonszolták magukat májusban derékig érő hóban a madarasi Hargitán? Valószínű, hogy nem.

Akkor hogy adjunk ezeknek a kétes elemeknek magyar állampolgárságot és erdélyi útlevelet? Hónapok alatt elárasszanak és tönkretennek a mi jóléti Erdélyünket. Elégedjenek csak meg a székely igazolvánnyal, amivel kedvezményesen utazhatnak Erdély nagyszerű útjain. S aminek segítségével ingyen borvizet ihatnak Székelyföld hús forrásaiból, sőt

nyalhatnak Parajdona sószikláknál és lubickolhatnak egyet Szovátán az édes-sós-melegvizű, csoda Medve-tóban. Vagy mély lélegzetet vehetnek bérmentve a torjai Büdös-barlangban.

Aztán minek is nekik a magyar állampolgárság? Hisz ott az éppen körvonala-zódó Szülőföldalag, amely szintén tele van előnyökkel. Évente biztosít számukra három csepp székely köményest, egy negyed falat kürtös kalácsot és egy féltü-dőnyi hargitai friss levegőt. Ezt az alapot tessék kihasználni és mindenki jól jár vele. S nem jön a nyakunkra 10 millió anyaországi gyanús munkakerülő, 5 millió javíthatatlan, képzelt beteg és 2 millió kapzsi nyugdíjas. Szakembereink kiszámították, túl sokba kerülne az nekünk.

Különben itt a Új Kínai Unió. Mi már két éve tagjai vagyunk. Rengeteg problémánkat megoldotta. Pannóniát is beveszik három év múlva. Lesz nemzetegyesítés határok felett.

S a kínai konyhát már úgysis megszokta a gyomruk. Több mint száz éve...

CSÍKI SÁNDOR (Nyárszereda)

Szerkesztőségi hírek

Köszönet a karácsonyfáért!

Köszönetet mondunk a nagyon szép karácsonyfáért, amelyet újságunk felhívására ajándékba kaptunk 2004 karácsonyának ünnepére a Rákóczi úton lakó Csizmadia Mihálytól és családjától, s a nagyon szép alakú természetes fa egészen vízkereszt ünnepkörének végéig ékesítette templomunkat az oltár – szemből nézve – baloldalán, a Zombai Harang közelében. Nem véletlenül írtam így: Zombai Harang! Sok ezer orosházi evangélikus szívében megkondulhatna a hajdani Zombai Harang csengő, hívogató hangja.

Nem maradt el a karácsony

Harangszó újságunk karácsonyinak szánt száma első oldalán, úgymond vezércikként, ez jelent meg: idén „Elmarad a karácsony!” S kicsit előre szomorkodtunk, hogy csak bevásárlási, főzési, takarítási láz lesz ahelyett, hogy a lényegét látnánk, és az Úr Jézus Krisztus születését ünnepelnénk. Sokéves tapasztalat mondatta ezt a szerzővel, de az Istentől kapott csodálatos élményért is köszönetet kell mondanunk: 1.) Azért is, hogy soha nem maradhat el a karácsony, mert Isten kitarthatóan nem mond le rólunk! 2.) Meg azért is, mert olyan szép, kiemelkedően jó volt a karácsonyi templomlátogatás, amilyen. Így a feltámadás ünnepe sem marad el!

Megkezdődött a böjti ünnepkör

2005. február 1-jén, vasárnap megkezdődött a böjti ünnepkör, és tart a március 20-án virágvasárnapkal kezdődő nagyhéten át a március 27-ei feltámadás ünnepéig. Böjtbten minden vasárnap ünnepeljük az Úr szent vacsoráját, bár egyelőre a szűkös Győry-teremben húzódnunk meg a téli hideg elől. Sajnos ez többeket viszatart az igehallgatástól, bár azt is el kell ismernünk, hogy sokak számára nem könnyű feljönni a nem rövid lépcsőn, és fenn a teremben pedig sokszor a levegőtlenesség okoz gondot. Ennek ellenére mégis hívogatunk ígét hallgatni mindenkit, mert az egyházi esztendő egyik nagyon fontos időszakában vagyunk. Arra kellene készülnünk, hogy méltóképpen megemlékezzünk az Úr Jézus legnagyobb szolgálatáról, a megváltás művéről, hogy önmagát adta bűneink miatt kínhalálra. S ez a lelkileg megfelelően előkészített megemlékezés teremti meg annak a légkörét, hogy boldog örömmel tudjuk fogadni a feltámadás csodáját, s azt, hogy hitünk által ebben nekünk is részünk lehet majd, sőt az élő hitben már itt elővételezzük.

A felkészülés lényege a böjti önvizsgálat, azaz bűnbánat gyakorlása és a bűnbocsánat elfogadása. Tehát a böjt nem az evéssel, azaz a „nem evéssel” függ össze, hanem életünk megvizsgálásával az ige fényében. Például kitűnő eszköz a gyónási tükörként használható tízparancsolat. Belenézni a tükörbe, tudjuk, mit jelent.

De azt életünket is meg kell vizsgálni a tízparancsolat tükrében: nem vagyok-e bálványimádó (pénzimádó vagy egyéb)? Isten nevét nem használom-e „hiába”, azaz nem szent módon? Megszentelem-e az ünnepnapot? Tisztelem-e a szüleimet? Lelki gyilkolással sem vádolhat meg senki? Vagy nem loptam-e például időt? S tiszta-e a fantáziám? Nem terjesztettem-e valakinek a rossz híret? S nem kívántam-e azt, ami a másé?

Ezeket el kell gondolkodni, és érdemes Krisztus lábaihoz leborulva könyörögni a megtisztulásért! S akkor felragyog a feltámadás fénye!

Nagypénteken 17 órai kezdettel paszielőadás a templomban!

Konfirmandusok vizsgálja és első szentségünneplése

Konfirmandusok készülnek a konfirmációs vizsgára és a konfirmációi istentiszteletre. Minden szombaton 9-kor és 10-kor (két csoportban) vannak együtt a felkészítő lelkésszel. A konfirmációs káté segítségével tanulgatják a legfontosabb hitbéli dolgokat.

A konfirmandusokkal kapcsolatos dátumok:

– Március 5-én, szombaton délelőtt szülői értekezlet (volt) a gyülekezeti teremben, amikor gyakorlati dolgok megbeszélésre kerül(t) sor.

– Március 20-án, virágvasárnap mutatkoznak be a konfirmandusok a gyülekezet előtt énekel, verssel.

– Május 21-én, szombaton 15 órai kezdettel konfirmációs vizsga.

– Május 22-én, vasárnap 10 órakor ünnepi istentisztelet, azaz konfirmáció.

Konfirmandustábor Bonyhádán

Kedves meghívás érkezett Bonyhád-ról. Krähling Dániel esperes azzal a szimpatikus ötlettel fordult a Déli Egyházkerület espereseihez és őrajtuk keresztül a lelkészekhez, hogy 2005. június 19-étől ötnapos konfirmandustábort szervezzenek a tavaly konfirmált fiatalok számára közösségápolás és hiterősítés céljából. A tábor tehát közvetlenül a június 18-ai tanévzáró istentisztelet után kezdődik, feltehetően a Harangszó pünkösdi számában

már több információval rendelkezünk majd mind a program, mind a bekerülési összeg vonatkozásában.

Hamis vádaskodások, értelmetlen kifogások – Temetőügy: áremelés nélkül!

Már nem első esetben fordul elő olyan elképesztő állítás, amit még értelmezni sem lehet, nemhogy megválaszolni: miért kell fizetni sírhelyárat? Többször átéltük, hogy kultúráltn viselkedéstől mentes hangvétellel vetik a szemünkre, hogy miért kell a sírhelyekért fizetni? Türelemmel igyekszünk magyarázni, hogy a temetők fenntartása, működtetése pénzbe kerül. Például kutak javítása vagy a felvégi temetőben a ravatalozó rendbehozatala igen jelentős összegébe került az egyházközségnek. Ebben segítségünkre volt a Rekvium Temetkezési Vállalat, mert emberei végezték a munkát hozzáértéssel, s csak speciális munkálatokra kellett idegeneket alkalmazni.

Meg kell különböztetni: van a temető tulajdonosa (egyházközség) és van a temető működtetője (jelenleg a Rekvium Temetkezési Vállalat).

A tulajdonos feladata az értéknövelő beruházás: kell élősövény-kerítés, útjavítás, illetve új építése – de mindez olyan mérhetetlen összegbe kerül, hogy pusztán a sírhelyárból nem lehet megoldani. Még nem látjuk az igazi megoldást, de a lakosságot nem akarjuk terhelni.

Az is értelmetlen vád, és vagy tudatlanságból vagy rosszindulatból (vagy mindkettőből) fakad, amikor azt híresztelik egyesek a temetésért befizetett összegről (kellékek, munkálatok), hogy azt az egyháznak fizetik, s hogy ezért kerül sokba a temetés. Hangsúlyozzuk: az egyházközség pénztárába csak és kizárólag a sírhely árát kell befizetni!

Közhírré tesszük, hogy az áremelések, infláció ellenére egyházközségünk vezetősége úgy döntött: 2005-ben nem emeli a sírhelyárakat, még inflációs mértékben sem, hogy anyagilag ne terheljük a gyászoló családot vagy a sírjukat újraváltókat. Ugyanazok az áraink vannak, mint 2004-ben.

A legolcsóbb sírhelyár 9000, azaz kilencezer forint, a legdrágább 19 500, azaz tizenkilencezer-ötszáz forint. A sírhely 25 évre érvényes, annak lejártá után 2 év múlva felszámolható és a temetőtulajdonos újraértékesítheti. A temetőnkben látatható helyre kitesszük a sírhelyárakat.

Nők Világ Imanapja

Idén is sor kerül a már hagyományosá vált alkalomra, a Nők Világ Imanapjára! Témáját lengyel asszonytestvérek állították össze, és ez a mozgalom is örvendetesen ökumenikus, azaz szeretettel várják a szervezők a református, katoli-

➔ kus, baptista testvéreket is a közös igehallgatásra, imádságra. Ilyen alkalmakkor a programot összeállítók hazájával ismerkedünk vetített képes előadáson.

Idén – és ez is hagyomány – vendégünk ebből az alkalomból *Keveháziné Czégenyi Klára evangélikus lelkész*, aki eddig is nagyon érdekes és tartalmas alkalmakkal ajándékozott meg minket. Az alkalmon férfitestvérek is részt vehetnek, csak a szervezés feladatát és a szolgálatot kizárólag asszonyok látják el.

Orosházán ezen alkalom időpontja 2005. március 17. csütörtök 17 óra. Helyszín: a Győry-terem. Bárkit szeretettel várunk!

Folyamatban a lelkészválasztás

2005. február 1-jén ülésezett az egyházközség presbitériuma, és azt a döntést hozta, hogy szükséges az üres parókus lelkészi állások betöltése, mert jelenleg egyetlen egy parókus lelkésze van a gyülekezetnek. Ugyanis Nagy Ervin és Nagy Ervinné testvéreink jelenleg egyházi jogi értelemben még segédlelkészek, akik ugyan sikeres lelkészvizsgát tettek már évekkor elelőtt, de nem került sor a beiktatásukra. A gyülekezetben jelenleg három parókus lelkészi állás van, és – mint írtuk – ebből csak egy van betöltve.

A február 1-jén megtartott presbitériumi gyűlés a lelkészválasztás összefüggésében előkészítette a február 26-án megtartandó képviselő-testületi ülést a következő javaslatokkal: a MEE törvényei által felkínált lehetőségek közül (pályázat, meghívás, püspökre bízás) a meghívás módszerét javasolja a képviselő-testület számára. Ugyanakkor javaslati szinten megállapította a lelkészi díjlevelet is 2 parókus állásra.

A presbitérium javasolta a képviselő-testület számára az évek óta itt dolgozó Nagy Ervin és Nagy Ervinné segédlelké-

szek megválasztását az üresen álló parókus lelkészi állások betöltésére.

Ha a képviselő-testület jóváhagyja a presbitérium javaslatát a személyekre vonatkozólag, abban az esetben 2005. március 20-án, virágvasárnap a délelőtti istentisztelet után közvetlenül – azaz kb. 11 óra felé – általános gyülekezeti közgyűlésre kerül sor, hogy ezen erősítsük meg az előző testületek javaslatát. Amennyiben ez megtörténik, akkor a beiktatás ünnepi istentiszteletére 2005. április 23-án délután fog sor kerülni. A beiktatás délutáni időpontja a Kerületi Missziói Nap programjának függvényében alakul.

Kerületi Missziói Nap

Örömmel tesszük közhírré, hogy egyházkerületünk vezetősége úgy döntött, idén Orosházán kerül megrendezésre a minden esztendőben esedékes Kerületi Missziói Nap 2005. április 23-án, szombaton egész napos programmal. AMEE Déli Kerületének – várhatóan – összes gyülekezetéből jönnek vendégek. De itt lesz Gáncs Péter püspök úr, Szemerei Zoltán kerületi felügyelő úr, az esperesek, lelkészek egy nagyobbik része és gyülekezeti vezetők, tagok, reménység szerint sokan. A rendezvény helyszíne az egyházi iskola díszterme lesz, hiszen ott van meg a legjobb technikai adottság ilyen nagyobb szabású rendezvényhez. Szeretettel kérjük a gyülekezet segítségét, hogy most is méltó házigazdái lehessünk a mindenhol érkező vendégeknek!

Evangélikus Élet: előfizetés

Az „Evangélikus Élet” Egyházunk színvonalas hetilapja. Kérjük, hogy minél többen rendeljék meg postán az újságot. Három fontos okra is hivatkozunk a megrendelés érdekében:

1.) Nagyon sok léleképítő, igei írás, írásmagyarázat, igehirdetés olvasható, és

ha valakinek nincs ideje hosszabb teológiai könyvek olvasására, jó segítség.

2.) Segíti a tájékozódást egyházunk és a keresztyénség világában. Kitekintést ad a keresztyén nagyvilágba, és segít tájékozódni megrázó események kapcsán is (ilyenek voltak pl. a legutóbbi távol-keleti szökőárral kapcsolatos íráskis).

3.) Aki megrendeli az Evangélikus Életet, komoly szolgálatot végez azáltal, hogy hozzájárul az egyházi hetilap megélhetéséhez. Nagyon nagy szükség van arra, hogy minél több olyan újság jelenjen meg kis hazánkban, amely Isten igéjét segít terjeszteni. Fizessük elő az Evangélikus Életet!

Harangszó újságunkról

Továbbra is adományokból él a lap, ezért nagy szeretettel kérjük az olvasók szíves hozzájárulását, hogy még sokáig működhessen ez a gyülekezeti újság. Köszönjük mindenkinek az eddigi adományait is, és amennyiben értékelik lapunkat, várjuk a további támogatásokat.

Fúvószenekari meghívó

Hangverseny városunk alapításának évfordulója tiszteletére, s egyúttal az Orosházi Fúvószenekar minősítő hangversenye 2005. április 23-án 18 órai kezdettel az Orosházi Evangélikus templomban. Műsor:

- Erős vár a mi Istenünk
- Erkel Ferenc: Magyar Himnusz
- G. Rossini: Wilhelm Tell – Nyitány
- Edvard Grieg: Per Gynt – I. szvit
- Dvorák: The New World in Beat
- Hidas Frigyes: Capriccio
- Gerald Boedjin: Caesar and Cleopatra
- Egressy Béni: Szózat

Vezényel: K. Tóth László
Mindenkit szeretettel várunk!

Személyi jövedelemadónk 1-1 százalékának felhasználásáról idén is rendelkezhetünk. Az egyik 1%-ot felajánlhatjuk egyházunk, a Magyarországi Evangélikus Egyház részére, melynek technikai száma: 0035. Kérjük, hogy a másik, bármelyik civil szervezet részére felajánlható 1% összegét az intézményeinkben nevelkedő gyermekeket, tanulókat segítő alábbi alapítványok egyikének adják.

Evangélikus Hajnal Óvodánk nevelőmunkáját támogatja az:

Új Reménység Alapítvány

Célkitűzése: oktatási szemléltetőeszközök, szakkönyvek, sportszerek, játékeszközök vásárlása, a szociálisan rászorult gyermekek támogatása, az óvoda otthonosabbá tételének elősegítése. Adószáma: 18375901-1-04.

Iskolánk, az Evangélikus Általános Iskola és Gimnázium növendékei érdekében négy alapítvány munkálkodik, ezek a következők:

Evangélikus Általános Iskola Alapítvány

Célkitűzése: nevelés-oktatás, képességfejlesztés, ismeretterjesztés,

kulturális tevékenység támogatása. Adószáma: 19061838-1-04.

Evangélikus Gimnázium Alapítvány

Célkitűzése: nevelés és oktatás, képességfejlesztés, ismeretterjesztés, kulturális tevékenység szervezése, működtetése, iskolai célok megvalósításához való hozzájárulás. Adószáma: 19062310-1-04.

Ravasz Antal Alapítvány

Célkitűzése: az Evangélikus Gimnázium két jó tanuló, szegény sorsú diákjának a tanév 10 hónapján keresztül ösztöndíj biztosítása, az iskola felszereléseinek bővítése és korszerűsítése. Adószáma: 18375200-1-04.

A negyedik, legfiatalabb alapítvány ebben az évben lesz először jogosult az 1% adófelajánlásra, ez a:

Sola Fide Alapítvány

Célkitűzése: az Orosházi Evangélikus Általános Iskola és Gimnázium szegény sorsú, jó tanuló és tehetséges evangélikus diákjainak támogatása. Adószáma: 18383771-1-04.

NÉPEGYHÁZI HÍREK

Összeállította: Pleskó Józsefné

KERESZTELÉSEK (3 éven aluli gyermekek)

Horváth István és Szalai Éva fia:
ISTVÁN 2004. november 28.
Horváth László Ferenc és Sinka Mária fia:
LÁSZLÓ BÁNK 2004. december 25.
Horváth Antal és Suba Klára fia:
CSABA DÁVID 2004. december 25.
Óze Mátyás és Szász Beáta leánya:
BOGLÁRKA 2004. december 25.
Fucskó Ferenc és Nagy Gabriella fia:
SZABOLCS 2005. január 22.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

TEMETÉSEK (2004. november 21.–2005. február 15.)

Páli Antalné Németh Etelka (81) · Kovács János (65) · Csizmadia Antalné Gabnai Rozália (89) · Szemenyei Andrásné Hoslinger Eszter (82) · Dorogi Jánosné Komjáti Margit (88) · Kórógyi Istvánné Lászik Ildikó (44) · Oláh Sándorné Huszárik Edit (69) · Stigermájer Dominik (10 hónapos) · Horváth Józsefné Németh Lída (89) · özv. Benkő Józsefné Laki Julianna (91) · özv. Kocsis Jánosné Szokolai Eszter (96) · Varga Mihály (81) · Gera Imréné Szvorenny Judit (90) · Ádász Etelka (96) · Úr Elekné Sitkei Julianna (85) · Rajki Tóth Sándor (82) · Csete János (87) · Sütő Józsefné Görbics Mária (80) · Fiam Rezsőné Rajos Erzsébet (103) · Ádász Bálintné Fehér Emerencia (90) · Árvai Józsefné Szemenyei Irén (72) · özv. Krámlai Istvánné Héjja Erzsébet (85) · Hegedűs Etelka (86) · Csizmadia Mihályné Dénes Mária (90) · Bors Istvánné Dominkó Erzsébet (83) · Zombori Lajosné Szénási Mária (84) · Szénási Bálint (60) · Németh Imréné Csizmadia Katalin (50) · Dr. Horváth Sándor (82) · Meskó Rozália (67) · Szűcs Andrásné Gyöngyösi Katalin (80) · Bubla Pálné Jónás Margit (69)

A VILÁG PEDIG ELMÚLIK [...] DE AKI AZ ISTEN AKARATÁT CSELEKSZI, MEGMARAD ÖRÖKKÉ. [1Jn 2,17]

Értesítés

Március elejétől látogatható lesz gyülekezetünk megújult honlapja a <http://oroshaza.lutheran.hu> címen, de elérhető lesz a Magyarországi Evangélikus Egyház honlapjáról is, melynek címe: www.lutheran.hu

A tartalomból:

- az Orosházi Harangszó újság korábbi és legújabb számai;
- rendszeres alkalmaink;
- gyülekezetünk működő csoportjai: ifjúság, Sámuel-csoport, konfirmandusok, Fénysugár Nyugdíjas Klub;
- előzetes tájékoztatás a tervezett programokról;
- közvetlen csatlakozási lehetőség a Hajnal óvoda és az evangélikus iskola honlapjára;
- lelkészek elérhetősége;
- gyülekezetünk története;
- fényképalbum.

Minden kedves érdeklődőt szeretettel várunk megújult honlapunkra március elejétől!

NAGY ERVINNÉ

ADOMÁNYOK AZ „OROSHÁZI HARANGSZÓ” ÚJSÁGRA

2004. november 19.–2005. február 15.

Kilián Lászlóné	1000 Ft
Iványi Lenke (Budapest)	2000 Ft
Pataki Etelka	1000 Ft
Tóth Sándorné	1000 Ft
Éliás Dávid és neje	1000 Ft
Török Lajos	1440 Ft
Tóth Lenke	1500 Ft
Gombkötő Pálné	1000 Ft
Szikora Józsefné	2000 Ft
Vári László	2000 Ft
Úr Elekné	1000 Ft
Zsoldi Attiláné	800 Ft
Evangélikus Általános Iskola és Gimnázium	4000 Ft
Szilágyi Sándorné	2000 Ft
Kiss Sándorné	1000 Ft
Nagy Dénesné	500 Ft
Horváth Kálmánné	2000 Ft
Kovács Pálné	500 Ft
Sitkei Ferenc	1000 Ft
Csepregi Ervin és neje	1000 Ft
Bérczes Elemér és neje	5000 Ft
Petrikné Dános Mária	2000 Ft
Hegedűs Sándor	2000 Ft
Király Béla	1000 Ft
Gulyás Sándorné (Kardoskút)	1000 Ft
Pásztorcsik Jánosné	1000 Ft
Barta János és neje	2000 Ft
Ramuska Péter (Nagyszénás)	5000 Ft
Adorján Lajos és neje	1000 Ft
Kovács Ferenc és neje	2000 Ft
Szemenyei Márta	2000 Ft
Török Sándorné	1000 Ft
Verasztó Józsefné	1000 Ft
Dr. Domonkosné Ujj Veronika	30000 Ft
Ravasz Béláné és Ravasz Katalin	2000 Ft
Tóth Sándor István	3000 Ft
Pataki Etelka	2000 Ft
Lázár Pál és neje	2000 Ft
Baranyai Julianna	1000 Ft
Kiss Mihályné	1000 Ft
Zalán Beáta	400 Ft
Szekeres János	500 Ft
Czikora Lajos (Kardoskút)	2000 Ft
Kátai Mihályné	1000 Ft
Cziráki Katalin	1000 Ft
Pál Tamásné	1000 Ft
Poór Györgyné	1000 Ft
Gombkötő László és neje	2000 Ft
Tóth Bálintné	1000 Ft
Karkus Zsuzsanna	500 Ft
Pusztainé Nagy Erzsébet	500 Ft
Szula Mihályné	1500 Ft
Bánki Horváth Jolán	1000 Ft
Nagy Rudolfné	500 Ft
Sin Ida (Győr)	5000 Ft
Halmos Béláné (Budapest)	1000 Ft
Jankó Lajosné	2000 Ft
Mórocz Antal (Kardoskút)	1000 Ft
Horváth Ádám	1000 Ft
Horváth Éva	1000 Ft
Horváth Andrea	1000 Ft
Nemes Endréné	500 Ft
Benkő Barna	2000 Ft
Töröss Antalné	500 Ft
Kovács Tiborné és Kovács Tímea	2000 Ft
Németh Ferencné	500 Ft
Név nélkül, de Istennél tudva lévő 7 testvértől	11400 Ft

Orosházi
HARANGSZÓ

Kiadja: az Orosházi Evangélikus Egyházközség (5900 Orosháza, Thék E. u. 2.) · **Felelős kiadó:** Ribár János lelkész, esperes és Koszorús Oszkár egyházmegyei felügyelő · **Tördelőszerkesztő:** Szatmári László · **Nyomatás:** Iniciale Bt., Orosháza